

DEVİRİMİN HER OLAYDA GÜÇLENMESİ

Kapitalist toplumda eşyanın doğası gereği, her toplumsal olay ve çatışma, emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi ekseninde meydana geliyor. Tek olay bile toplumun karşıt kutuplarında toplanmış güçleri karşı karşıya getirmeye yetiyor. Toplumun iki sınıfı işçi sınıfı ile kapitalistler arasındaki saflaşması her çatışmadan sonra biraz daha derinleşiyor. Saflaşma, kitlenin geleceğiyle, kapitalizm arasındadır.

Son dönemde yapılan grevler sırasındaki saflaşma ve kapaşma çok açık yaşandı. Grevcilere yönelik sermaye saldırısı, tam bir burjuva ittifak halinde sürdürüldü. Egemen burjuva sınıf, grev boyunca tüm saldırı, baskı ve propaganda araçlarını harekete geçirdi. İşçi eylemleriyle karşı karşıya gelen kapitalistler ve kapitalist devlet, tam bir sınıfsal tavır koydu. Hiçbir kapitalist, eylem süresince, sınıfsal tavırdan bireysel ya da grupsal bir sapma göstermedi. İşçi sınıfı da, grevlerin etrafında hemen bir dayanışma ve eylem hattı ördü. Savaşım, yalnızca, grevle doğrudan karşı karşıya gelen kapitalistlerle, grevci işçiler arasında değil; kapitalist sınıfla işçi sınıfı, emekçi halk, komünistler ve ilerici güçler arasında geçti. Bu sırada kimi burjuva güçler grevçilerin yanından görüldüyse de -ki bu durum farklı biçimlerde her işçi eylemi savaşında görülür- onların amacı, işçilerin kapitalistler karşısında ve devlet karşısında saflaşmasını engellemek, devrimci güçleri zayıflatmak ve sonuç olarak devrimi önlemektir. Ama burjuva muhalif güçlerin katılımı, işçi sınıfının savaşımının kapitalistlerin egemenliğine yönelmesini boşa çıkaramaz. Her grev, her emekçilerin sokak gösterisinden sonra, yeni yeni emekçi kitleler, kadınlar ve grevler kapitalistlerin egemenliğine karşı harekete geçiyor, saflaşma iyice derinleşiyor.

Karşı-devrim güçleriyle, devrim güçleri arasındaki saflaşma ve savaşım, Hrant Dink'in katliamı sonrası açıkça yaşandı. 1 Mayıs Taksim'de ise çok daha ileri gitti. Aynı durum sonraki her olayda tekrarlandı ve son olarak Hrant Dink'in katledilişinin birinci yıl dönümünde devam etti. İç savaşın yıllarca sürüp gittiği bir yerde, her olayın her burjuva saldırısının düzen güçleriyle, emekçi kitlelerin karşı karşıya mevzilenmesi son derece doğaldır. Birleşik devrimin bir bileşeni olan Kürt halkının özgürlük mücadelesi etrafında tam bir enternasyonal dayanışma eylemi gerçekleşiyor. Karşısında ise burjuva şoven cephe yer alıyor. İdeolojik, politik ve pratik mevzilenme ilhak ile ilgili her olayda görülüyor. Bu savaşım, her olayda, birleşik devrim cephesi her defasında biraz daha güçleniyor. Devrim yeni yeni güçlerin katılımıyla, daha da güçlenerek yoluna devam ediyor.

Baskı ve sömürü düzenine karşı öylesine bir öfke ve güç birikimi oluşmuştur ki, her burjuva saldırısı, geniş kitlelerin öfkelerini ve güç birikimini biraz daha açığa çıkarmaktan başka bir sonuca yol açmıyor. Öyle bir ortam oluşmuştur ki, bir burjuva katliamı büyük halk birikimini ayaklanmaya itmeye yetiyor. Patlayıcı toplumsal devrim kendini her olayda gösteriyor. Her toplumsal olay etrafında toplumun bu denli kamplaşması ve savaşması ancak bu patlayıcı toplumsal devrimle açıklanabilir. Her olaya yüzeysel bakanlar, güncel olayların temelinde yatan sistemin iç çelişkilerini göremez ve anlayamazlar. Sistemin uzlaşmaz iç çelişkileri bu kadar keskin olmasa, ne toplumda böyle açık bir saflaşma olurdu, ne de her olayda geniş halk kitleleri harekete geçirdi. Kapitalistlerin yönelimi ise, kitlelerin yoksullaşmasını artık dayanılmaz noktaya götürdüğü için, sınıf savaşımını şiddetlendirecek gelişmelere yol açıyor.

İşçi sınıfına karşı yapılan saldırı genel bir saldırdır. Uluslararası

sermaye, bu saldırıda tam bir çıkar birliği, görüş birliği ve ittifak halinde davranıyor. Her ülkedeki kapitalistler, saldırı sırasında olabildiğince en iyi sonucu almaya çalışıyor. Emekçi sınıfa yönelik saldırılar hem ekonomik cepheden, hem de politik cepheden sürdürülüyor. Kısacası, dünya proletaryası her yönden şiddetli bir saldırı altında.

Sınıf savaşımının sahnesi tüm yeryüzüdür. Kapitalistlerin ortak saldırılarına karşı, işçiler de kapitalist düzene karşı dünya geneline yayılan ortak eylemlere geçtiler. Proletaryanın kapitalist dünyayı alt üst eden eylemleri enternasyonal karakterlidir. Burjuva küresel iç savaşa karşı, proleter küresel iç savaş. Sınıflar arasındaki çelişkiler bu denli keskin, savaşım son derece şiddetli ve tayin edeci.

Sosyal reformistlerin, sınıfların barış içinde "bir arada yaşama"ya bağladıkları umut, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının keskinliği, toplumdaki saflaşmanın derinliği ve sınıf savaşımının küresel iç savaş biçimini aldığı koşullarda tam bir umutsuzluğa dönüştü. Kapitalist toplumun sınıflı doğasına aykırı tüm kampanyalar kaçınılmaz olarak çökecektir. Sermaye kavramında, emek-sermaye çelişkisi verilir. Sermaye büyüdükçe, bu çelişkiler de olgunlaşacaktır. Çelişkiler sistemin çökmesini getirirken, kapitalist sistemle birlikte "toplumsal barış" umutlarını da havaya uçurur.

Kapitalistlerin, emekçi kitlelerin kaçınılmaz ayaklanmalarını ezme için, devreye soktuğu ise daha şiddetli faşist devlet terörüdür. Burjuva terör, ilk dönemler kitleler üzerinde, onları sermayenin diktasına boyun eğmeye itse de, sürekli hale gelen devlet terörün kendisi, halk ayaklanmasının, nedenlerinden biridir. Burjuvazinin dizginli şiddeti, halk kitlelerinde bu baskı toplumunu ortadan kaldırma biçiminde bir bilinç ve hareket yaratır. Burjuva şiddet, kendi karşıtı yaratır.

Devrimci döneme, tarihin en devrimci dönemine girmiş olmak, her sınıf her birey üzerinde dolaysız bir etki yaratır. Çağımız proleter devrimler çağıdır. Çağın proleter devrimci içeriği, her ülkede, işçi sınıfı hareketini ileri iten bir rol oynuyor. Olgunlaşmakta olan dünya devrimi nasıl burjuvazi üzerinde baskı yapıyorsa, küçük burjuva reformist hareket de bu baskının altında hareket etmek zorunda kalıyor.

Türkiye ve K.Kürdistan'da halk kitleleri, onca baskıya işkenceye katliama rağmen, coşkulu olarak eylemlere yöneliyorsa, faşizme ve sermayeye karşı militan bir tavır koyuyorsa, bunda Denizlerden bu yana süren devrimci mücadelenin kesin etkisi ve rolü var. Reformistlerin devrimci mücadelenin kitleler üzerindeki etkisini kırmak için yoğun bir çaba göstermesine karşın, halk kitleleri devrimci mücadele yolunu izliyor. Kitlelerin devrimcileşmesi, devrimci mücadeleye katılımı, varolan sistem krizini derinleştirici, şiddetlendirici bir etki yaratıyor. Sürekli olan burjuva terör altından geçerek bu noktaya gelme kararlılığını, cesaretini ve yeteneğini gösteren devrimci halk kitleleri, kesinlikle bu noktada durmayacak, çok daha ileriye gideceklerdir.

Artık devrimci bilince sahip devrimci biçimde düşünen ve hareket eden büyük bir kitle var. devrimci kitle hareketi uzun mücadele sonucunda şekillendiler. Devrimci bilinçleri her gün sayısız olay ve gelişme karşısında yeniden sınanıyor. Sınamalardan ise başarıyla geçiyor. Bu denli deneyimli, bu denli devrimci bilinçli kitlenin olduğu bir yerde, ne burjuvazi geleceğinden emin olabilir, ne de sosyal reformistler bu kitleleri denetim altına alabilirler. Devrimci komünizm kitleler içinde maddi bir güçtür, etkin bir güçtür, sürükleyici bir güçtür.

Yıllardır süren bu ısrarlı mücadele **Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı**'nda ısrardır. İktidar savaşımı, geri talep ve kalıplara sokulamaz. Bunun için uğraşan ve reformist ve oportünist çevreler, amaçlarına ulaşamamışlardır. Emekçi halk kitlelerinin geri döndürülemez hedefi devrim yoluyla iktidarı ele geçirmektir.

C. DAĞLI

Burjuva egemenliği devirmeye yönelen, onu yıkmayı hedefleyen bir devrim, yalnızca içerde ittifak halinde hareket eden burjuva güçlerle karşı karşıya gelmekle kalmaz, aynı zamanda, uluslararası burjuva ittifakla da karşı karşıya gelir. Devrim, karşı-devrimci burjuva ittifakı karşı savaşa savaşa yolunu açar.

Kapitalistler, proletaryanın sınıf savaşımında, onun eylemlerinde, kendi sonlarını görürler. Sosyalist ülkelerin varlığında ise, bu sonun fiilen başladığını anlarlar. Bu nedenle, proletarya hareketine karşı en vahşi baskı ve saldırıdan hiçbir zaman geri durmazlar. Sermaye yalnızca üretken güçlerin gelişiminin önünde ayakbağı olmakla kalmaz, kişiselleşmiş sermaye olan kapitalist konumuyla, devrim güçleri karşısında gerici bir rol oynar. Burjuva gericiliğin hangi noktalara vardığı Komün'den bu yana, her yönüyle ortaya çıkmıştır. Lenin, tekelci kapitalizmin her planda gerici eğiliminden, Rosa kapitalizmin barbarlığından söz ederken, yalnızca kendi dönemlerinden değil, ayakta kalması halinde bu gericiliğin nerelere varabileceğinden de bahsederler.

Kapitalizm ücretli-emek sistemidir. Ücretli emeğin kalkması, kapitalizmin yıkılması demektir. Kapitalistler, ücretli emeğe dayandıklarını reddederler, ama grevler sırasında bu durumu itiraf ederler. İşçiler greve gittikleri sürece, kapitalistlerin kâr kaynağı kurur. Kapitalistler, grev sırasında yeni bir servet edinemediği gibi, var olan sermayelerinin (daha önce birikmiş, elde edilmiş) değerini de koruyamazlar. Demek ki grevler, sermayeyi koruyan ve büyüyen gücün başkasının emeği olduğunu apaçık olarak gözlerinin önüne seriyor. Bu yüzden kapitalistlerin grevlere vahşice saldırımları. Grevler eğer uzar ya da yaygınlaşırsa, devlet tüm gücüyle grevi kırmak için harekete geçer. Tüm kapitalistler eylemci işçiler karşısında tam bir ittifak halinde, bir blok olarak davranır. Çünkü işçilerin sömürülmesinde, tüm kapitalistlerin ortak çıkarı vardır. Devrimci güçler, ücretli emeği kaldırmak için harekete geçtiğinde, burjuva ittifakın gerici karakteri kendini en katı biçimde gösterir. Proletarya burjuva egemenliğe karşı eyleme geçtiğinde, kapitalistler gerici bir bloktur.

Kapitalistler, işçilerin ayaklanmalarını ve başka düzeydeki eylemlerini en iğrenç baskı yöntemleriyle bastırdıktan sonra, ayaklanma sonrası işçileri sürgün ederek aklıktan ölüme mahkum ederler. Kapitalistler ortak davranarak greve katılan işçileri hiçbir yerde işe almazlar. Kapitalistlerin bu sınıfsal tutumu ve saldırısı, sosyalist ülkelere karşı da sürer. Sosyalist ülkeleri boğmak için emperyalist kapitalist sistem, tam bir ittifakla hareket eder. Proletaryanın enternasyonal hareketini engellemek ya da var olanı ezmek için, kendi aralarında bir dizi anlaşma imzalar ve pratik olarak da güçlerini kullanırlar. Devrimci proletarya hareketi her olayda gerici burjuva ittifakıyla karşılaşır.

Devrimin sürekli, birleşik bir karşı-devrim karşı karşıya gelmesi ve şiddetli bir çatışmaya girmesi, sosyalist hareket içinde bulunan bazılarının gözünü korkutur. Oysa ki güçlü ve birleşik bir karşı-devrimle savaşarak yolunu açmak, devrimlerin ilerlemesinde vardır. Devrimci sınıflar tarihte her zaman kendileri için en uygun koşullarda hareket etmemişlerdir. Koşullar bir ayaklanma için, devrim için uygun olmadığı halde, dünyayı alt üst etmek için harekete geçmek zorunluluğu doğabilir. Pek çok ülkede, çöküp giden komünist partileri, hep en uygun koşulları bekleyip durdular harekete geçmek için. Bu yüz-

DEVİRİMİN İRRADESİ OLMAK

den, tarihsel gelişim kendi dışlarında geçip gitti. Buralarda devrimler yeni devrimci güçler tarafından gerçekleştirildi.

Proletaryanın toplumsal devriminin birleşik bir burjuva güçle karşılaşması genel bir durumdur. İyice yerleşmiştir. Bu devrim daha en başında, burjuvazinin sert gerici direnişiyle karşılaşır. Devrim ilerledikçe, burjuva güçler de tüm güçleriyle, tüm vahşilikleriyle karşı koyarlar. Devrim burada sınıfların en şiddetli çarpışmasıyla yol alır; bedeninden bedenle çarpışması-

dır. Gerçek devrim partisi, bu çarpışmanın içinden geçerek, hedefine doğru ilerler. Ve devrimci niteliği pekişir. Sonunda devrimi gerçekleştirecek duruma gelir. Gerçek devrim partisi olan proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimci yeteneğini birleşik bir karşı-devrimle bizzat savaş içinde kazanır. Devrime öncülük etmiş, ayaklanma yönetmiş marksist-leninist partilerin tarihine baktığımızda, hepsinin devrimci niteliğini devrimci mücadele içinde, birleşmiş bir düşman güçle çarpışa çarpışa edindiklerini görürüz.

Kapitalizm altında başlayan sınıf savaşımı, proletarya iktidara geldikten sonra da sürer. Hem içeride eskiyi geri getirmek isteyen güçlerle savaşır, hem de, halen varlığını sürdüren güçlü bir emperyalist-kapitalist sistemle savaşır. Her devrim, emperyalist-kapitalist saldırılar karşısında kendini savunmak zorunda kalır. Aksi taktirde, devrim elde ettiği her kazanımı yitirebilir. Güçlü bir emperyalist-kapitalist dünyanın yanında, sosyalizmi inşa etmek, devrimi sürdürmek, iktidarı ele geçirmekten çok daha zor ve uzun bir savaşımı gerektirir. İşte Küba ve sosyalist Kore. İktidarı korumak ve sosyalizmi sürdürmek, iktidarı ele geçirmekten daha çetin ve uzun bir savaşımı gerektirmiştir. Ancak, bu koşullarda, çok güçlü bir düşmana karşı koyarak süren bir devrimin dünyadaki devrimci etkisi de o ölçüde derindir.

Türkiye ve Kürdistan'da emekçi halkın mücadelesi, iktidarın ele geçirilmesini hedefler hedeflemez, yani devrimci bir nitelik kazanınca karşısında, birleşmiş bir burjuva cephe buldu. Emekçi halkların devrim cephesiyle burjuvazinin gerici cephesi on yıllarca şiddetli çarpışma içinde oldu. Devrim mücadelesi gelişip güçlendikçe, tekelci güçlerin önderlik ettiği gerici güçlerin artan şiddetiyle karşılaştı. Faşist askeri darbeler birbirini izledi. Katliamların boyutu çok daha genişledi. İşkence, idam, açık infaz, gözaltında kaybetme, ve kapitalist terörün her biçimi sonuna kadar kullanıldı. İşkenceden geçirilenlerin sayısı bir milyonu buldu. Zindanlar hep dolu oldu. Her yerde olduğu gibi, bu topraklarda da, burjuva egemenlik, emperyalist ülkelerin desteğiyle ayakta kalmıştı. Devrimin ilerlemesi hem içerde ve hem de dünyada birleşik bir karşı-devrimle çarpışarak gerçekleşiyor. Ve bundan dolayı bu topraklardaki devrimin dünya çapındaki etkileri ve önemi de o ölçüde artmıştır.

Leninist Parti'nin tüm tarihi en çetin koşullarda, en çetin çarpışmalarda geçmiştir. Birleşmiş bir burjuva karşı-devrimle savaşa savaşa yolunu açtı ve devrimci niteliğini geliştirdi. Tüm emperyalistlerin desteğindeki bir düşmanla çarpışırken, onu nasıl yeneceğini ve devrimi nasıl yapacağını da öğrendi. Kısacası Leninist Parti, kapitalizmden komünizme geçişin iradesi olduğunu bugünden ortaya koymuştur.

Leninist Parti devrimin iradesidir.

C.DAĞLI

DERSİ ABD'DEN ALINCA

Hatırlayın. Çok değil, bir kaç sene evvel, egemen sınıf temsilcileri nasıl da böbürlenirdi, “dünyaya terörle mücadeleyi öğretiyoruz” diye..

Yok efendim polis şefleri ABD'nin FBI merkezinde, kozmik güvenli konferans salonlarında ders verdi; yok efendim, bilmem kim paşa, NATO eğitim seminerinde terörü nasıl yendik sorularını yanıtladı, falan filan.

Dünyaya egemen sınıfın gözüyle bakanlar, bu böbürlenmeleri pek haksız bulmadılar. CIA-Mossad hediyesi olarak Öcalan'ı İmralı'ya kapatmışsın, 19 Aralık katliamını gerçekleştirmişsin, üstüne üstlük 2001 gibi olağanüstü bir kriz yılını ufak-tek sırıklarla geride bırakmışsın, eh, bu durumda az da olsa kendine güvenin gelir. Sonra etrafa tavra satmaya başlarsın: “Devrimi boğdum” diye..

Sonra birden hava döner. Bitti denilen, daha büyük, daha derin, daha yaygın olarak geri döner. O zaman egemen sınıf temsilcisi, korku ve tedirginlik ağır bastığından, şişirmeyi bir kenara bırakır: “Tarihin en tehlikeli döneminden geçiyoruz” ezberi, yeneden plaklara okunur.

Daha dün FBI kozmik salonlarında, NATO karargahlarında ders verenler, bu kez ders almaya koşarlar: “Ne yapalım, ne edelim? Bir plan kuralım, kumpas açalım, devrimi oyuna getirelim”

Kelin Merhemi

Devrimi boğmak dersini veren kim? ABD... Onun işi kolay. ABD'li gençlerin çoğunluğu, Vietnam'daki savaşı ABD'nin kazandığını sanıyormuş. Rambo filmlerinden öyle öğrenmişler.. Böyle bir yığın kandırmak kolay.

Girersin Bağdat'a, bir kaç heykel devirirsin, ve hemen zafer ilan edersen, bu yığın

bu zokayı yutar. Sonra mütemadiyen, iliştilmiş basına, kızıl ötesi kameralarla, düşmanı nasıl temizlediğini gösteren görüntüler dağıtırısın. Her hafta öldürdüğünü duyurduğün militan sayısı yavaş yavaş Irak nüfusuna yaklaşır, ama ne gam!? Sen zokayı sal, yutan çok olur. ABD dünyayı böyle idare eder.

Böyle idare edilmeye karşı çıkanlar olursa, patlatırsın bombayı şehrin orta yerinde... 11 Eylül gibi alabildiğine karmaşık bir eylemi bütün dünyanın gözü önünde sergilersin; halkını dehşete düşürür, istediğin yasayı dayatırsın. Dehşet içine düşmüş halk, artık bir yerlerde boru patlasa şehri terkeder; uçakta iki kişi Arapça konuştu diye, uçağı binlerce mil uzaktan geri çevirir, Londra metrosunda bombayı patlatır, yeni terör ve dehşet yasaları çıkarırsın; başını kaldırmaya yeltenenleri ezecek bir baskı aygıtını, dehşete düşmüş çoğunluğun desteğiyle tıkr tıkr işlettirsin.

Her Kuşun Eti...

Türkiye'nin egemen sınıflarının ezberlediği yeni ders bu: Teknoloji canavarı savaş uçaklarının gürültüsü altında, termal kameralı görüntülerden zafer efsaneleri türetmek ve bu da yetmezse, uyduruk plakalı bombalı araç paniği, her çöp poşetine bir bomba operasyonu, dehşet duygusu yaratmak.

Ama, böyle zokaları, yer mi bu millet! ABD'nin, İngiltere'nin kendi yığınları içinde bir süre için yaratmayı başardığı dehşet duygusu, bu topraklarda ne kadar yaratılabilir? Oralarda bu politika elbet işe yarar: ABD'de son iç-savaşı 140 yıl önce yaşamış. Londra'yı bombalayan Nazi filolarından bu yana -İrlanda hariç- adamlar bomba sesi duymadılar.

Ama bu topraklarda insanlar son 40 yılı, bombalar, silah tarakaları, katliam görüntüleri arasında geçirdi. Köylüler topraklarından havan topu mermisi çıkartmaya alışmış. Çocuklar, uçaksavar havanlarından kuklalı saklambaç oynuyorlar.. Maraş'ı yaşamış bu insanlar, 77 Taksim'ini, Çorum'u, Sivas'ı, Gazi'yi... kulaklar bomba

sesine alışkın, kan onları geriletmiyor.

Bir bakın hele şu haberlere... Nerede bir şüpheli paket operasyonu, orada hınca hınç bir meraklı kalabalık... Olayı cep telefonu kamerasıyla heyecanlı bir hatıraya dönüştürme yarışına girenler, arkadaşına, olay yerinden canlı yayın yapanlar, sakince sigarasını tütürüp patlama anını bekleyenler, şenliği kaçırmamak için olay yerine koşuranlar, emniyet şeridini habire ihlal eden pazar torbaları yüklü teyzeler -teyzem yorgun, bir bomba için hiç de yolunu uzatma heveslisi değil- Bir İngiliz, bir Amerikalı'nın ağzı bir karış açık izleyeceği bu manzara, insanlarımızın ölümü umursamadığını mı gösterir? Hayır. Sadece, dehşet duygusunun artık istenen etkiyi yaratmadığını...

Asıl Dehşet Sefalet

Gelişmiş emperyalist ülkelerde, yığınların daha kolay dehşete düşmelerine şaşmamak gerek. Bunun, ırkla, ulusal mizaçlarla filan gram ilgisi yok. Kaybedecek çok şeyleri olanlar oralarda çoğunluktadır... Bu ülkelerde de geçim zor, ama yoksulluk ve sefalet çoğu kapının henüz çok uzağında.

Oysa bu topraklarda asıl dehşet, kapının altından her eve sızan yoksulluk ve sefalet yaşanır. Çoğunluğun yaşadığı dehşet, ertesi güne aç uyanıp, yine aç yatmaktır. Kolay mı üç-beş bombayla dehşet salmak. Gerçi emekli bir “tosun paşa” bu yöntemle nice savcıyı nice hakimi yola getirdiğini itiraf etmişti ya, çoğunluk emekçiler için, her gün yaşanan sefaletin dehşeti ve tanık olunan iç savaş sürecinden sonra, her günü 11 Eylül'e çevirseler ne yazar?!!

İşte bu yüzden, ABD'nin ezberlettiği “dehşet politika”ları, Türk tekelci sermayesinin elinde, ters tepen bir silaha dönüşür. İç savaşın öfke ve tedirginliğine, sefaletin sonu görünmez dehşeti ve gerilimine bir de ekstradan tuz-biber ekercesine izlenen “dehşet politikaları”, zaten patlama noktasına dek sıkışmış gaz dolu odaya kibrit çöpü atmak demektir.

40 yıldan bu yana, nice askeri darberlerden, nice bastırma operasyonlarından, nice darağaçları ve katliamların cendresinden geçen devrimi, şimdi termal kamera görüntüleriyle yenecekler; 40 yıldır oluk oluk akan kanın, ortasından ikiye ayırdığı toplumu dehşet yayma politikalarıyla bir araya getirecekler öyle mi?

Mizahçılar için, ne bulunmaz malzeme...□

DAVUTPAŞA'DA İŞÇİ KATLIAMI

“YILAN GİBİ İNSANLARIN KANINI EMİYORLAR”

Haberiniz var mı? Davutpaşa'da “ücretli kölelerin” çalıştığı iş merkezinde patlama oldu; şimdilik 23 sınıfdışımız öldü ve 100'ü aşkını da yaralandı.

Haberiniz var mı? Patlamanın olduğu işyerleri daha önceden mühürlenmiş ve kaçak olarak çalıştırılmış? Ve o çevrede işyerlerinin %90'ı ruhsatsızmış, yine en fazla %10'u çalışmaya elverişliymiş...

Haberiniz var mı? Hastanede ağır yaralı olarak zorlu ameliyatlardan geçen işçilerin masrafları 8 bin YTL'yi geçti. Devlet yetkilileri bu masrafları karşılayacağını açıkladı. Hasta yakınları bu duruma şaşkın! Sus payı istemediklerini söylüyor, ölen işçilerin geri getirilmesini istiyorlar..!

Haberiniz var mı? Davutpaşa'da ablası yaralanan bir işçi: “*Bu defter böyle kapanmaz, kapanmayacak, bunu örtbas edemeyecekler!*” dedi.

Haberiniz var mı? 1 Mayıs Marşı'nda “Vermeyin insana izin, kanması ve susması için (...) bizlerin ellerindedir gelen ışıklı günler” dizeleri devrimcilere ve Davutpaşa işçilerine sesleniyor.

Davutpaşa Çiftahavuzlar Caddesi üzerinde, tekstil yıkama taşlama atölyesi, boya atölyesi ve havai fişek, maytap atölyesi'nin bulunduğu bir binada, 31 Ocak günü sabah saatlerinde patlama meydana geldi. Patlama sonucu binanın iki katı çökerken, toplam 23 işçi yaşamını yitirdi ve 100'ü aşkın işçi de yaralı olarak hastanelerde tedavi altına alındı. Yaralı işçilerin arasında duruma ağır olanlar ve ciddi ameliyatlardan geçenler var.

Patlamanın ardından, muhabirimiz patlamanın olduğu yere gittiğinde, patlamanın olduğu yeri bir kaç sokak öteden polis çevirmiş ve kimsenin içeriye girmesine izin vermiyordu. Orada işçilerden

elde ettiğimiz bilgiye göre, sabah saatlerinde kısa süre aralarla iki kez ard arda patlama gerçekleşmişti.

İlk olarak binanın üst katında bir yangın çıkıyor ve çevrede çalışan işçiler yangına bakmak için çevreye toplanıyor. Bu esnada bir patlama meydana geliyor. Bu patlama esnasında hemen iş merkezinin yanında bulunan açık otopark da yangını izlemek için bulunan 8 işçi burada patlama sırasında ölüyor. Ardından bu patlamanın etkisiyle aşağıda bulunan tekstil ve boya imalathanesinin kazanları, patlamadan doğan basınçtan etkileniyor ve ikinci bir patlama meydana geliyor.

Patlamanın etkisi o kadar büyük ki, çevrede tüm işyerlerinin camları dökülüyor ve iş merkezinin yaklaşık 150-200 metre uzağında bulunan petrol ofisinin çatısı da patlamadan sonra üzerine gelen parçalarla yamuluyor. Patlamanın ardından çevre savaş alanını anımsatıyor ve burada 136 atölyenin bulunduğu iş merkezi ve çevredeki binalar patlamanın etkisiyle büyük hasar görüyor.

Patlamanın olduğu iş merkezinin çevresini kapatan polis, ilerleyen saatlerde olay yerine bilgi almak için gelen işçileri dağıtmaya çalıştı ve girişlere izin vermedi. Patlamanın hemen ardından çevrede çalışan işçiler, patlamayı duyup gelenler oraya birikmeye başladı ve mahşeri bir kalabalık oluştu. Herkes çok şaşkın ve öfkeliydi. İş merkezinde yakınları, çocukları olanlar da oradaydı. Ve ellerinden hiçbir şey gelmiyordu. En sonu gazetecilerden yaralıların hangi hastanelere kaldırıldığı öğrenildi. Ve yaralı yakınları hastanelere akın etti. Tüm uyarılara rağmen orada bulunan hiç bir işçi olduğu yeri terk etmedi. Bunun önüne geçemeyen çevik kuvvet polisleri, kamyonlarla getirdikleri demirden polis bariyerleriyle çevreyi kapattılar. Bu arada sık sık yetkililer geliyor, fakat gazeteciler dışında hiç kimse ilgilenmiyordu bununla.

Patlama yerinde bulunan işçilerle sohbetler ettik. Bir dokun bin ah işit deyimi burada adeta ete kemiğe büründü. Herkesin söyleyeceği, anlatacağı bir şeyler vardı. Çoğunlukla orada bulunan iş yerlerinin büyük çoğunluğunun ruhsatsız olduğu ve kaçak işçilerin çalıştırıldığı; dahası çalışan işçilerin sigortasız, güvencesiz bir ekmek parasına çalıştırıldığı ifade ediliyor. Yine orada rüportaj yaparak patlamayla ilgili düşüncelerini sorduğumuz Samsunlu Alaaddin adlı bir işçi, bizlere şunları söyledi:

“Benim adım Alaaddin. Benim burada oğlum çalışıyor; patlama olan yerin hemen biraz berisinde. Ben de burada 8-9 sene çalıştım. Burada insana hiç bir değer verilmiyor. İnsanlar aç çalışmak zorunda kalıyor buralarında. Benim oğlum da burada örme işinde çalışıyor. Patlama olduğunda ben burada değildim, evdeydim.

Otururken bir arabanın bir yere çarptığını zannettim; ben otogar tarafında oturuyorum, artık sen düşün patlamanın şiddetini. Daha sonra bizim oğlan aradı beni, bana 'bizim burası havaya uçtu' dedi, ben de hemen buraya geldim. Sana bir şey söylesem belki inanmazsın. Burada 1.000 tane işyeri varsa bunun 100 tanesi sağlamdır. Gerisi çürük yerler çalışılmaz. Hep kaçak buralar. Yine de burada en iyi yerler tekstil. Tekstilde devlet kontrolü biraz daha fazla o yüzden. Ben şimdi bir şeye kızıyorum. Burada bir sürü televizyon vardı. O kadar röportaj yapıldı. O kadar da yetkili geldi. Arkadaş kimse demedi, 'ya başkan sen buraya şimdi mi geliyorsun, ne işin var burada, daha önce neredeydiniz. Bu insanlar öldükten sonra mı aklınıza geliyor buraya gelmek'. Devlete karşı bir şeyler söyleyeni severim, kendimi sevmem, ben o adamı severim. Bu zamanda her şey para insan değil. İstesinler burada kimseye ekmek yedirmezler: Para kardeşim para! Geliyorlar buraya, şu yan cep var ya şu yan cep, orası para yeridir. Oraya koyu-

yorlar 100 kağıdı, sonra kapatıyorlar; işte olan bu. Yılan kurbağanın önce ayağını ısrırır sonra da kanını emer. Bunlar da bu insanların kanını emiyor. İnsanlar sigortasız çalıştırılıyor. Patron da demiyor 'kardeşim ben senin sigortanı ödemicem. Sigortaya 200 vereceğime al bu 100 senin bu 100 de benim ikimizin de karı olsun'. O zaman çalışan da rahatlar. Ama bunu da yapmıyorlar, 200'ü cebe indiriyorlar. Çalışanlar da gariban, ne yapсын iş bulamıyor; gelip burada çalışıyor. İnsanların kanını emiyorlar

kanını. Bizim memleketli adamlar vardı. Ben onların yanında 3 sene çalıştım; köyde ekmeğe muhtaç adam burada çalıştırılıyor. Burası böyle burada kaçak adam çalıştırıyorlar burada keseyi doldurup hemen kaçıyorlar. Başka yerlere daha büyük yere kaçıyorlar. Bunlar hep böyle"

İşte patlamanın bulunduğu yerdeki işçilerin bir çoğu böyle aynı öfkeye sahip. Bu patlamayla, kapitalizmin kâr çarkının nasıl işlediği en somut olarak gözler önüne serildi. Bu kan emici sistem sürdükçe iş kazaları olmaya devam edecek; yanarak, parçalanarak işçiler ölmeye devam edecek. Eğer tüm bu insana insanlığa yakışmayan, çağ dışı bu durumdan kurtulmak, sınıfsız sömürsüz bir yaşam sürmek istiyorsak, en önemlisi paranın, kârın değil, insanın değer gördüğü bir toplumda, insanca yaşamak istiyorsak; işçiler, devrimci işçi komite ve konseylerinde örgütlenmek ve nihai kurtuluşları için mücadele etmek zorundadır. Tek kurtuluş var; SOSYALİZM. Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürelim! □

Patlamaya ilişkin ÇHD'den suç duyurusu

PATLAMAYA İLİŞKİN ÇHD'DEN SUÇ DUYURUSU

31 Ocak günü Davutpaşa'da meydana gelen işçi katliamıyla ilgili olarak (ÇHD) Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, 4 Şubat günü, Bakırköy Adliyesinin önünde bir basın açıklaması yapıp, patlamayla ilgili olarak ihmalleri bulunan yetkililer hakkında suç duyurusunda bulundu.

Saat 13:00'da Bakırköy Adliyesi önünde yapılan basın açıklamasında ÇHD adına metni okuyan ÇHD Çalışma Hukuku Komitesi üyesi Filiz Kuru Çarkı; "Kaçak işyerlerinde, başörtülü başörtüsüz, türbanlı türbansız, işçiler kaçak çalıştırılmakta, ev kiralarnı bile ödeyemeyecekleri ücretlerle, insanlık dışı koşullarda, en basit işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri dahi alınmadan günde 14-15 saat çalışmaya mahkum edilmektedir. Çocuk işçiler de dahil her gün iş kazalarında onlarca işçi ya hayatından olmakta ya da kolunu bacağını kaybedip sakat kalmaktadır. Anlaşılmaktadır ki Tuzla Tersanesi de dahil bu iş kazalarında (iş cinayetlerinde) ölen ve sakatlanan işçilerin eşlerinin başörtüsünün şekli onların hayatlarından daha önemlidir" dedi. Sadece Topkapı'da değil, Kırcaç, Esenyurt, İkitelli, Ümraniye,

Sarıgazi ve onlarca yerde işçilerin kaçak ve yarı aç kölelik koşullarında çalıştırıldığı belirten Çarkı; "Topkapı-Davutpaşa'da ve diğer yerlerde yaşanan bu cinayetlerin bir sebebi ve dolayısıyla sorumlusu vardır; olmak zorundadır. Nasıl İstanbul lalelerle donatılırken bunun sorumluları ve yapanları varsa, bu katliamın da yapanları ve sorumluları vardır. (...) ÇHD olarak bu cinayete ilgili hukuki süreci sonuna kadar takip edeceğimizi, tüm duyarlı kamuoyuna ilan ediyoruz" dedi. Ardından konuşma yapan ÇHD yöneticilerinden Nazan Yaman ise patlamadan sonra patlama yerinde inceleme yaptıklarını, yaralıları ziyaret ettiklerini belirterek, bölgede kaçak bina ve işyerlerinin olduğunu, patlamanın olduğu binanın alt katında yabancı uyruklu kaçak işçilerin kaldığı yönünde bilgi edindiklerini bunu da araştıracaklarını ifade etti.

Daha sonra ÇHD'li avukatlar, İçişleri Bakanı Beşir Atalay, Bayındırlık ve İskan Bakanı Faruk Özak, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, İstanbul Valisi Muammer Güler, Zeytinburnu Kaymakamı, İstanbul İl Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Kadir Topbaş, Zeytinburnu Belediye Başkanı Murat Aydın ve yapılacak soruşturma neticesinde tespit edilecek diğer şüpheliler hakkındaki suç duyurusu dilekçelerini, savcılığa ilettiler. □

KÜÇÜK OPERASYONLAR KELEBEK ÖMÜRLÜ UZLAŞMALAR

Ergenekon adı verilen çetenin, her biri rütbe ve dokunulmaz konum sahibi üyeleri gözaltına alınınca, Birgün gazetesi: "Ortalık Güzel Koktu" manşeti attı. Kendi kurguladıkları dünyada yaşamakta ısrar eden şu küçük burjuva reformistleri, tekelci sermayenin "derin devlet"i nihayet tasfiye ettiği rüyalarından hiç vazgeçemediler. Heyhat! Aynı rüyayı 89'da "faşizmin çözülüşü" tartışmalarında görmüşlerdi, Susurluk'ta da, 2000'deki Hizbullah operasyonlarında da...

19 Ocak günü Hrant Dink anmasında onbinlerce insan, aynı yürek ve bilinçle, aynı öfkeli sloganı haykırdılar: "Katil Devlet Hesap Verecek!" İstanbul'un kaymak tabakasının mekanı Nişantaşı'nda patlayan bu slogan, egemenlerin yüreklerine fazlasıyla korku salmış olmalı ki, söz konusu operasyon için acil düğmesine basıldı.

Ancak operasyonun genişliği ve kapsamı, hazırlıkların çok daha önceden yapıldığını gösteriyor. Hrant Dink anması, öncesi ve sonrası bulunan bir operasyon için alarm ziliydi sadece...

Uzlaşma ve Tasfiye Elele

Egemenler katında, bir bakandan bile daha güçlü dokunulmazlık zırhıyla korunan bu tayfanın, şimdi birden bire, kabuğundan çıkmış sümüklüböcek gibi toplanmalarının "sırrı", hiç de karmaşık değil. Çünkü egemenlik yapısında oynayan her taş, sınıflar mücadelesinin dolaylı sonuçlarını yansıtır.

Sınıflar mücadelesinin en genel koşullarına bakanlar, rahatlıkla şunu göreceklerdiki, devrim bir kez daha politik çevirme hareketinin kıskacında bulunmakta.

Karşı-devrimin gözü dönmüş katliamları ve linçleri, devrimi geriletmek şöyle dursun; geniş emekçi kitlelerde daha şiddetli bir harekete olan eğilimi arttırmıştı. Devrimin ve karşı-devrimin geniş kitleleri kutuplaştıran ve öfke dolu duyguları hakim kılan gerilimi, doğrusu tekelci sermaye için ağır gelmeye başlamıştı.

Tekelci işbirlikçi sermaye, geçen bir kaç yıl içinde kazandığı kendine güven duygusunu yavaş yavaş kaybediyordu. Toplumsal gerilimi idare edemeyeceğini ve bu durumda politik iktidarın daha büyük bir hızla yıpranacağını gördü.

Bu yıpranmayı tersine çevirecek güç ve yetenekten yoksun olmak bir yana, tekelci

sermaye dünyasında daha büyük felaketlere kapı aralayan korkutucu gelişmeler yaşanıyordu. Bu gelişmelerin en önemlisi, dünyayı pençesine alan ekonomik kriz ve bu

krizin ABD hegemonyasına vurduğu büyük darbedir.

Bu koşullarda kendine olan güvenini iyice kaybeden tekelci sermayenin sözcüleri, durumu "bıçak sırtı" olarak nitelendirmeye başladılar. Son yapılan TÜSİAD toplantısında, egemen sınıfı güçten düşürecek her türlü tartışmadan kaçınılması ve bütün enerjiyle yaklaşmakta olan fırtınaya hazırlık yapılması çağrısı yer alıyordu.

Bu çağrının anlamı açıktır. İlk etapta tekelci sermaye, düşman kamplara ayrılmasına neden olan tartışmaları bir kenara bırakmalı ve kendi içinde bir uzlaşma sağlamalıydı. Ve her uzlaşma, aşırı uçların tasfiyesiyle sonuçlanır.

Uzlaşmanın İlk Meyvesi...

Sermayeyi düşman kamplara bölen gelişmeler biliniyor: Emperyalist tam ilhak, yeni tekelci güç odakları ve yeni hegemonya ilişkileri meydana getirmişti. Yeniden dizilen taşlardan sonra, dışarıda kalanlar, özellikle 2007'de, ordu merkezli bir karşı güç yığmaya başladılar.

Görünürde tartışma laiklik, Çankaya seçimleri gibi konularda ortaya çıkıyordu ama bunun arkasında, adeta gırtlak gırtlığa "en iyi işbirlikçi benim" kavgası yaşanıyordu.

Bu kamplaşma ortamında, şimdi Ergenekon adıyla anılan ve iç savaş süresince işledikleri cinayetlerden dolayı adeta dokunulmazlık zırhıyla kaplanmış olan faşist iktidar odakları, daha rahat at koşturur duruma gelmişlerdi. İkili oynayarak rant alanlarını genişletiyorlar, kah türban yaşadı gerekeciyle cinayet işliyorlar, kah laiklik adına bayrak dolaştırıyorlardı. Bu türden faşist yapılar, hiç bir zaman ciddi siyasi bir güç olmasalar da, bir uzlaşmanın göstergesi olarak feda edilebilir, gözden çıkarılabilirlerdi.

Sermaye dünyasında zar zor sağlanan uzlaşmanın ilk somut meyvesi, ardı ardına gelen El-Kaide ve Ergenekon operasyonları oldu. Daha düne kadar dişe diş kavgaya eden sermaye kampları, bu kavgayı kıskırtanlar olarak teşhir edilen bu grupların tutuklanmasıyla, bir süre için yatıştılar. Zaten gözden çıkarılmış grupların tasfiyesi, kimseyi fazla rahatsız etmedi. Ama uzlaşmanın ikinci meyvesi daha ekşiydi ve yutulması biraz daha zordu.

Uzlaşmanın İkinci Meyvesi

Tekelci sermayenin kavgaya tutuşan kamplarının sağladıkları uzlaşmanın ikinci meyvesi, türban konusuydu.

Çünkü, az çok istikrar kazanması istenen bir uzlaşma, yalnızca aşırı uçların tasfiyesiyle gerçekleşemezdi. Aslında incir çekirdeğini doldurmayan bazı kavgaya konularının da giderilmesi gerekiyordu.

Geçen yıl, Çankaya'da türbanlı bir ev sahibesi istemedikleri bahanesiyle resmen hükümete muhtıra sunan ordu, bu kez "görüşlerimiz biliniyor" sözleriyle işi geçiştirdi. Ordu susunca, onların yerine rektörler konuştu, fakat bu kez açık ordu desteğinden yoksun ve kendi aralarında bölünmüş bir halde. Görünen o ki, sermaye cephesinin acil ihtiyaç duyduğu uzlaşma, tasfiyelerle ve ekşimaları yutmakla ilerleyebilmiştir.

Devrim Her Oyunu Bozar

Tekelci sermaye açısından bu uzlaşma acil bir ihtiyaçtı, çünkü kendi arasında düşman kamplara bölünmüşken, devrime karşı bir politik çevirme hareketi yürütülemezdi.

Politik çevirme, klasik tabiriyle bir so-pa-havuç siyasetidir ve devrimin geniş emekçi kitleleri harekete geçiren genel özlem ve istemlerinin altının boşaltılması ve bu temelde devrimin boğulması esasına dayanır.

Ancak, bir toplum, bu topraklarda olduğu gibi, upuzun ve kanlı bir iç savaş süreci içinde bulunuyorsa, politik çevirme, her adımda patlayan bir mayın haline dönüşür.

Önümüzdeki dönemde AKP eliyle tekelci sermayenin, yeni bir anayasa tartışmalarına iyice gömüleceği biliniyor. Bu tartışmalarda bolca, "insan hakları, barış, özgürlükler, anadilde eğitim" lafları geçeceğinden kimsenin kuşkusu olmasın.

Ama işte tam da bu, devrimi boğmak için, devrime sunulacak son derece önemsiz ödünler bile, karşı devrimin denetiminden çıkmasına yeterlidir. Bu denetimi sağlayabilmenin ilk koşulu, sermaye güçlerinin aralarındaki kavgayı şimdilik bir kenara bırakmalarıdır.

Sağlanan bu uzlaşma dengesi daha ne kadar sürer ve bu süre içinde politik çevirme, bir sonuca ulaşabilir mi?

Hemen söyleyelim: Ne bu dengenin ömrü uzundur ne de devrim, önemsiz ödünlerle temelinin kaybedecek kadar yüzeyseldir. Aksine, tekelci sermayeyi güven duygusundan yoksun bırakan fırtına, toplumun en derin ilişkilerinden beslenen devrime daha bir güç katacak ve bunun doğal sonucu, sermaye kampları arasında sağlanan geçici uzlaşma, yerini daha beter bir kavgaya bırakacaktır.

Sosyal reformistleri heyecanlandıran ve burunlarına güzel kokular üfleyen "uzlaşma"nın ömrü, keleştiğinki kadardır. □

BASINA VE KAMUOYUNA Kapitalizm Öldürüyor...

Burjuva Sendikal Anlayış Üstünü Örtüyor,

Davutpaşa'daki son işçi katliamı da gösterdi ki, işçilerin ASGARİ HAYATI sürdürmeleri kapitalist sistemin ve burjuva sendikal anlayışın insafına terkedilmeyecek. Davutpaşa'daki patlamayla yaşanan son işçi katliamı bir kez daha gösterdi ki işçilerin ASGARİ YAŞAM, ASGARİ HAYAT sürdürmeleri, kapitalist devlet egemenliği ve burjuva sendikacılık anlayışı tarafından onaylanıyor. İşçiler açlık, sefalet içinde sosyal güvenceden yoksun bırakılarak yaşamdan kovuluyor.

Türk-İş verilerine göre açlık sınırının 694 YTL yoksulluk sınırının 2 bin 200 YTL olduğu Türkiye'de asgari ücret 435 YTL'dir. Asgari ücretin, ASGARİ HAYAT'ın belirlenmesi ise "Çalışma Bakanlığı başkanlığında beş işçi, beş işveren, beş hükümet temsilcisinden oluşuyor. Komisyonunda işçi tarafını Türk-İş, işveren tarafını TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) başkanı temsil ediyor." Buradan da kolayca anlaşılacağı gibi, ne hükümet işçilerin hükümetidir, ne de burjuva sendikal anlayışa sahip sendikalar gerçek işçi sendikalarıdır, ne de kapitalist sömürü düzenini temel alan devlet işçilerin devletidir. 23 işçinin öldüğü 117'sinin yaralandığı son işçi katliamında bu bir kez daha görüldü. İşçilerin ekonomik, demokratik örgütü olan sendikalar, bu katliamla ilgili olarak bugüne kadar işçi sınıfının sınıfsal çıkarlarına ve onun öfkesine uygun davranmadılar. Böylesine büyük bir işçi katliamı karşısında ne üretimden gelen güçlerini kullandılar, ne bir miting düzenlediler, ne de bir yas ilan edil-

mesini talep ettiler.

Dün saat 12:00'da Davutpaşa'da patlamanın olduğu yerde kimi "emek ve meslek örgütleri" bir basın açıklaması yaptı. Çalışma Bakanlığı'nı, AKP hükümetini, hedef aldılar. Oysa bu sadece bir sonuçtu. Sebepse vahşi kapitalist sömürü düzenidir. Açıklamayı yapanlar kapitalist sömürü düzeninden, işbirlikçi, devletçi, burjuva sendikal anlayışından hiç bahsetmediler. Açıklamaya katılan (DİK) Devrimci İşçi Komiteleri'nden işçilerin bu işçi katliamından, kapitalist sömürü düzenini, katliamı sessizce onaylayan burjuva sendikal anlayışı sorumlu tutması, "Kahrolsun Burjuva Sendikacılık, Kahrolsun Kapitalizm Yaşasın Sosyalizm" sloganını haykırması, işçilere 435 YTL asgari ücreti layık gören ve onaylayan sendika başkanlarının maaşlarını açıklamalarını istemesi, adı DİSK olan bir sendikanın yöneticilerini ve kimi sendika kaşalotlarını öfkelenirdi.

Sendikacılığı bir meslek, seçim, geçim kapısı olarak görenlerin devrimci işçilerin sesini kesmek istemesi anlaşılır bir şeydir...

Bizler Devrimci İşçi Komiteleri'nden işçiler olarak, işçi sınıfına sesleniyoruz; İşçi sınıfından beslenen ama burjuva kümeslere yumurtlayan, işçi sınıfını arkadan hançerleyen hainleri asla unutmayalım, affetmeyelim, onları her yerde teşhir edelim ve onlardan her yerde hesap soralım. Bizler DİK'li işçiler olarak işçi sınıfına sesleniyoruz: Sizi burjuva ideolojilerin, burjuva partilerin ve burjuva politikaların peşine takmak isteyen, kendini kurnaz işçi sınıfını ahmak sanan kaşalotlardan kurtulun. Bulduğunuz her yerde fabrikalarda, atölyelerde, bağımsız devrimci işçi komiteleri temelinde örgütlenin. Güncel ekonomik, demokratik taleplerimizden yola çıkarak, kendi geleceğimiz üzerinde söz söyleme ve karar verme hakkımızı kullanalım. Sınıflı ve sömürülü bir toplumsal sistem olan kapitalizmi havaya uçuralım... Nihai kurtuluşumuz olan sosyalizme varmak, demokratik halk devrimi ve halk iktidarı için Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenelim, kendi geleceğimizi özgürce kendimiz belirleyelim, kendi kaderimizi kendimiz tayin edelim. Unutmayalım işçi sınıfı ya bilinçlidir, örgütlüdür, devrimcidir her şeydir yada hiçbir şey. Hiçbir şey olmak istemiyorsak her şey olalım... 7 Şubat 2006

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
İŞÇİLER BİRLEŞİN DEVRİM İÇİN SAVAŞIN!**

**(DİK)
DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ**

BASINA VE KAMUOYUNA KAPİTALİZM CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR

Dün sabah sularında Davutpaşa'da havai fişek üreten bir fabrikada meydana gelen patlama sonucu binanın çökmesi üzerine çoğu çorap fabrikası işçisi olan 23 kişi öldü, ve 117 kişi yaralandı.

Yaşamları kapitalistlerin karı için hiçe sayılan işçiler bir kez daha göz göre katledildiler. Maliyeti yükseltmemek için gerekli sağlıklı çalışma koşullarını oluşturmayan kapi-

talistler bu katliamın esas sorumlularıdır. Onlar için önemli olan sadece ve sadece karlarıdır. İşçilerin yaşamının zerre kadar önemi yoktur. Onlar bu işsizlikte ne de olsa çalıştıracak başka işçiler bulacaklarını düşünürler.

Kapitalizm insanları öldürmeye devam ediyor. Bu insanlık dışı sistem sürdüğünce "iş kazaları" denilen katliamlar yaşanmaya devam edecektir. Daha çok ocak sönecektir.

İnsan hayatını hiçe sayan bu sistem yıkılmadıkça, işçilerin emekçilerin yaşamları hep tehdit altında olacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçiler ancak bu sisteme karşı örgütlenerek, mücadele ederek, kendi iktidarlarını kurarak yaşamlarını ve geleceklerini garanti altına alabilirler.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır.

01 Şubat 2008

Mücadele Birliği Platformu

UCUZ EMEK UCUZ ÖLÜM

*“Hoşgeldin bebek yaşama sırası sende
Senin yolunu gözlüyor, tren kazası,
uçak kazası, iş kazası, yer depremi,
kuraklık falan...”*

Koca şair, sanki şu yaşadığımız günleri anlatmış. Ucuz emek-gücüne dayalı bir yaşamın ucuz ölümlerini mısırlara dökmüş.

Hepsi ardı ardına geldi. Önce uçak, sonra tren ve nihayet iş kazası denilen katliam. Deprem ise, kaderine razı edilmiş kurbanlar gibi beklediğimiz kıyamet...

Son bakımı tam 26 yıl önce yapılan bir demiryolu hattında meydana gelen kırılmanın yol açtığı kazada ölenler, büyük şairi tanıyorlar mıydı, bilinmez ama, geride kalan yakınları Demiryolları Genel Müdürünün adını asla unutmayacaklar. Yönetimi döneminde, hızlı tren rezaleti dahil, çok büyük ve ölümlü kazalar yaşandığı halde koltuğuna bir kene gibi yapışmış o bürokrati ve bu kazalardan ne onu, ne de kendini sorumlu tutmayan düzeni sorgulayacaklar...

Çoğu doğru dürüst bakımı yapılmayan ve aşırı kâr için aşırı uçuş saatlerine zorlanan uçaklarda güvenlik yerine az benzin tüketimini gözeten pilotlara prim veren özel havayolu şirketleri, onlarca insanı dağbaşlarındaki kazalarda katlederken, -tesadüf bu ya- kazayı soruşturan heyetin bütün masraflarının bizzat havayolu şirketince karşılanması kimseyi şaşırtmaz; işini bilen bürokrat küpünü dolduruyorsa ne var bunda kızacak?!

Davutpaşa Katliamı

Ucuz emek gücünün boy verdiği cehennem o dereceye vardı ki, bu kez İstanbul'un orta yerinde işanları bomba misali havaya uçmaya başladı.

Davutpaşa'daki enkazın altından 23 emekçinin cesedi çıkarıldı. Sadece 23 insan cesedi değil, kapitalist sistemin ucuz işgücü cehennemi de, vicdanları kararmış yöneticilerin toplu birbirlerine atan pişkinlikleri de aynı enkazın altından çıkarıldı, tozları silkelendi ve emekçi bedenler toprağa verilirken, onlar yeniden parlatılmış taçlarını başlarına takıp, olay yeri incelemesi yaptılar.

Yoksulluğun ve çaresizliğin damgasını vurduğu 23 hayat, aslında basit ve fazla bir masraf gerektirmeyen önlemler alınmadığı için korkunç bir sonla noktalandı.

Kimisi 300 ytl açlık ücretine talim ederek, havai fişek yapıyordu. En zenginler, en seçkin saraylarda, binlerce polisin koruması altında düğün dernek yaparken, havai fişeklerle eğlensinler diye; düğün sahibi -hani şu sokak aralarında yoksul düğün konvoyları korna çaldığında tiksinen tayfadan- bütün şehri havai fişek patlamalarıyla yerinden fırlatsın ve zenginliğinin ihtişamı gökyüzüne kazınsın diye...

Kimisi kot yıkama atölyelerinde, ömür törpüsü gibi işinde, beli kopuncaya dek çalışıyordu. Buhar kazanlarından yayılan kimyasal boya ve zehrin buharını öyle çok ciğerlerine çekmişlerdi ki, sadece 30-35 yaşlarında olanlar bile en az 20 yaş daha yaşlı görünüyorlardı.

Hiçbiri ne sendika görmüşlerdi, ne sigorta, ne de başka sosyal haklar. Boğaz tokluğuna çalışıyorlardı milyonlarcası gibi. Hikayelerinde onları diğer milyonlarca işçiden ayıran hiçbir olağanüstülük yoktu. Aynı yoksun yaşam, aynı ücretli kölelik cehennemi... Sadece, patlamayı bekleyen, binlerce kazandan, binlerce atölyeden sırası gelende çalışıyorlardı.

Katliam ve Yeni Sermayelere Kanlı Davetiye

Davutpaşa'da, koca şehrin orta yerinde, onbinlerce işçisi, binlerce atölyesiyle, kaçak, denetimsiz ve hiçbir güvenlik önlemine gerek duymayan bir çalışma düzeni onyıllardır sürüp gidiyor. Ve bunun gibi daha binlerce kaza, hiç duyulmadan, duyurulmadan yaşandı. Ve insan eti ile beslenen bu dev canavar, daracık sokaklarında kaybolan çılgınlarla, nice parmağı nice kolu kopardı, nice gözü kör etti, nice ciğer çürüdü ve nice omur burada eğilip büküldü. Hiç kimsenin haberi olmadan, basına hiç haber olmadan, sessizce...

Ama son katliam, sessizce geçirilemeyecek kadar büyük olunca, şimdi feryatlar yükseliyor, neden hiç denetim yapılmıyor, neden sorumlular toplu birbirlerine atıyor diye...

Sorumlular, toplu birbirine atmaya devam edecekler, ama asla birbirlerini suçlamayacaklar. Çünkü denetimsizlik, tam da onların yerine getirmesi gereken bir görevdi, bir suç değil. Bütün yönetici elitin kafasından aynı şey geçiyor, denetim ve güvenlik önlemleri mi? Ne saçmalık... Böyle bir ekonomi için lüks harcamalar bunlar.

Ne de olsa, ödenmeyi bekleyen 450 milyar dolar borç var, ekonomiyi ayakta tutabilmenin tek yolu, yeni yabancı borçlar bulmaktan geçiyor. Bütün bunlar ancak, açlık sınırını da altında bir ortalama ücret düzeyi tuttu-

arak, aşırı çalışmayı zorlayarak ve elbette güvenlik gibi gereksiz masrafları kısarak başarılabilir.

Emperyalist-kapitalist dünyanın kanunu bu. Hiçbir denetim talebi, hiçbir sorumluların cezalandırılması istemi bu temel kanunu değiştiremez.

İşbirlikçi tekelciliğin ayakta durabilmesi için, sürekli yabancı sermaye girişine ihtiyacı vardır; bunun için dünyanın en ucuz, en güvenli emeği sunulmalıdır. Avrupalı tekel, kot başına 10 dolar sipariş fiyatı biçmiş, ya bu maliyet fiyatını gerçekleştirirsin ya da pazarı kaybedersin. Tekellerin bile fasonculuk yaptığı bu yerde, atölyeler fasonların fasonculuğunu yaparken, onların bulunduğu işanları, girip de sağlam çıkılamayan ortaçağ zindanlarını hatırlatıyor.

Türkiye, iş kazalarında dünyanın en kötü karnelerinden birine sahip. Ama, sanılmasın ki yöneticiler ve egemenler böyle bir karneye sahip olmaktan utanıyorlar. Tam tersine, böyle bir karneye sahip olmak, yabancı sermayeye sunulan kanlı bir davetiyedir. Çünkü, bir ülkede iş kazalarının yoğunluğu, orada emeğin yaşadığı cehennem koşullarını özetler: Örgütsüz, sosyal haktan mahrum, aşırı çalışmayla örülmüş bir iş disiplini ifade eder.

İşte bu yüzden, Davutpaşa katliamı, yeni ihracat rekorları, yeni sıcak-para girişleri ve yeni tekelci kârların işaret fişeğidir.

Sınıf Sessizlik Öldürür

Bir sınıf böyle katliama uğruyor. Açlık ve sürekli sefalet içindeki yaşamlar, yetmiyor sermaye çarklarının dönmesine... Kan istiyor, parçalanmış beden, çürümüş ciğer istiyor.

Çelişkiler bu kadar derinse, toplumsal sefalet, bir noktadan sonra toplumsal katliama dönüşür ve yüzünü devrimci iktidarın fethine yöneltmeyen proletarya, böyle adım kendini yok eder, babalar oğullarını gömmeye devam eder.

Şimdi, Davutpaşa'daki katliamdan sonra, hangi işçi kendini güvende hissedebilir? Proletaryanın sınıf kimliği, en çok böylesi özdeşleşme anlarında ete kemiğe bürünür. Büyük iş katliamları, sınıf bilincinin fay hatlarından biridir. Sarsıntı her köşede hissedilir. Patlamaya hazır kazanların yanibaşında çalışan hangi genç, geleceğe dair güzel hayaller kurabilir?

Davutpaşa katliamı, aynı koşullarda çalışan milyonlarca emekçiyi, aynı ölüm tehlikesiyle yaşamının tedirginliğine sürükledi. Şimdi o tedirginliği öfke ve isyana dönüştürme zamanıdır.

Devrimci proletarya, ya şimdi bu görevi başarır, ya da daha nice Davutpaşa katliamlarına tanıklık eder. Çünkü orada olanlar, bir kaza değildi. Ucuz emek gücü cehennemi harekete getiren koşulların doğrudan ürünüydü. □

TEKEL İŞÇİLERİ ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI EYLEMLERİNİ SÜRDÜRÜYOR

İşyerlerinin özelleştirilmesine engel olmak isteyen TEKEL işçileri, Türkiye'nin her yerinde eylemlediler. 2 Şubat Cumartesi günü de, TEKEL işçileri, Kadıköy Meydanını doldurmuştu. Binlerce TEKEL işçisi, Kadıköy Meydanı'nda özelleştirmelere karşı mücadele çağrısı yaptı.

Öğle saatlerinde Haydapaşa Garı önünde pankartları ile kortejler oluşturan işçiler, en önde kadınlar ve çocuklar olmak üzere Kadıköy Meydanı'na yürüdüler. Tek Gıda-İş imzalı "Tekel, AKP'yi iktidar yapan Aydın Doğan'a peşkeş çekilemez!", "Tekel vatandır satılamaz!" pankartlarının açıldığı mitingde Türk-İş'e bağlı Belediye-İş, TÜMTİS, Deri-İş Tuzla Şubesi, Hava-İş, Türk-Metal, Tes-İş, Basın-İş, Petrol-İş, Harb-İş, Tez Koop-İş, Haber-İş, Türkiye Denizciler Sendikası, Yol-İş, Demiryol-İş Sendikaları; DİSK'e bağlı sendikalardan ise Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge ve bağlı şubeler mitingde işyeri temsilcileri ve üyeleriyle beraber katıldılar. KESK'e bağlı sendikalardan Eğitim-Sen, ve Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi de mitingde destek verdiler. Çeşitli siyasal partiler de pankartlarıyla katıldılar.

Mitingde ilk olarak Tek Gıda-İş 4 No'lu Şube Başkanı ve Türk-İş Genel Sekreteri aynı zamanda Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel kürsüden söz alarak konuşmalar yaptı. Tekel işçisi bir kadının okuduğu şiir tüm işçilerin coşkusıyla karşılandı. Kürsüden atılan "Tekel İşçisi Direnişin Simgesi", "Yıldırılmaz Bizleri Cezaevleri Ölümüne Direnir Tekel İşçisi" tarzı sloganlar da işçileri coşturuyordu.

Tekel işçilerinin, 18 Şubat'ta Ankara'da yapacakları kitle mitingine katılım için çağrılar yapıldı. Yaklaşık 1 saat süren miting, slogan ve müzik eşliğinde sona erdi. □

Adana'da SSGSS Karşıtı Miting

3 Şubat Pazar günü Adana'da SSGSS Yasa Tasarısını protesto amaçlı 'bölgesel' bir miting düzenlendi. Adı her ne kadar bölgesel olsa da, burjuva sendikacılar katılımı düşük tutabilmek için ellerinden geleni yapmışlardı ve bunda da başarılı olmuşlardı. İçerisinde devrimci yapıların da bulunduğu 2.000 civarında emekçinin katıldığı mitingde, emekçilere aslolanın iktidarın ele geçirilmesi olduğunu haykırmak görevi, yine biz leninistlere düşüyordu.

Eylem saat 12.30'da Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde kitlenin toplanıp yürüyüşe geçmesiyle başladı. Mücadele Birliği pankartımızla katıldığımız eylemde, yürüyüş boyunca "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Dünya Emegin Olacak", "Ya Devrim Ya Ölüm", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün", "Faşist TC Kürdistan'dan Defol", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarını attık.

Miting, İstasyon Meydanı'nda kitlenin demokrasi ve özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşenler için yaptığı saygı duruşuyla başladı. Daha sonra sendika başkanlarının konuşmalarına geçildi. Yapılan konuşmalarda emekçilerin birçok hakkının bu yasa tasarısıyla ellerinden alınmak istendiği belirtildi ve emekçilere mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı. Eylem sloganlarla sona erdi.

ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK

Adana Mücadele Birliği Platformu

BU KAN DENİZİ KIZIL BİR GÜN

Krizle sarsılan dünya kapitalizmi için, bir çengelin ucuna asılmış tersane işçisinin cesedi ya da bir patlama sonucu sağa sola saçılan 23 işçinin cesetleri ne ifade eder? Borsanın öğütücü dişlileri arasında her gün hayatı sönen, yarından emin olamayan burjuvaziden işçilerin hayatı için kaygı duymasını beklemek, ölmüş eşeği ayağa kalkması için tekmelemeye benziyor. Burjuvazide herhangi bir duygu kırıntısı kalmış olsa, önce oturur kendi durumuna ağlardı!

Nedeni çok açık: Kapitalizm, bütün dünya üzerinde büyük bir krizle karşı karşıya. Bizim bir süredir yayınlarımızda vurguladığımız 1929 Krizine rahmet okutacak bir krizin gelmekte olduğuna dair düşünce, artık bir çok burjuva ekonomisti ve politikacısı tarafından da kabul edilmeye başlandı. Özellikle en son ABD ekonomisinde belirginleşen durgunluk, doların hızla değer kaybetmesi ve ABD Merkez Bankası FED'in arka arkaya faiz düşürmek zorunda kalması, kapitalizm için tehlike çanlarının büyük bir gürültüyle çalması anlamına geliyor.

ABD tekeli kapitalizminin krize karşı bulabildiği yegane önlem: faizlerin düşürülmesi, insanların yatırıma ve tüketime yöneltmesi, talebin canlandırılması yoluyla arzın da canlandırılması... Ancak dünya ekonomisi artık o kadar iç içe geçmiş ve öylesine kırılgan dengeler üzerinde duruyor ki, hiçbir ekonomi, kendi parametrelerini kendisi istediği gibi belirleyemiyor. Burjuva ekonomistleri, şimdi artık sıklıkla "krizin bulaşıcılığı"ndan bahsediyorlar.

Bu bulaşıcı kriz, kuş gribi virüsünden daha hızlı yayılıyor. Şimdi burjuva

cenahtaki bütün çaba, neredeyse mukadder hale gelmiş olan ABD ekonomisindeki krizin başka yerlerde yayılmasını, hiç değilse yıkıcı etkilerde bulunmasını engellemek; ama bunun istemekte olmayacağını da biliyorlar. Dow Jones endeksindeki en küçük bir oynama, dünyanın bir ucundaki başka bir borsayı hallaç pamuğu gibi atabiliyor. Ve kapitalistlerin tek umarı, "tanrının eli" gibi gördükleri "piyasanın gizli eli"nin işleri düzene koyması. Ama onu artık koydunsa bul! Önümüzdeki on yıla ilişkin emperyalist-kapitalist sistemin hiçbir enstitüsünde olumlu bir beklenti bulunmuyor.

Emperyalist-kapitalist sistem aslında kendi kuyusunu kendisi kazdı. Ekonomik tam ilhak politikaları, bağımlı ekonomilerin çoğunu çökertti. Bu aynı zamanda, bu ekonomilerin borç yükünün olduğu gibi emperyalist metropollerine geri dönmesi anlamına geliyordu. Toplardamarlardan kalbe kan gitmemesi, bir müddet sonra beyin felcine yol açmaya başladı. Emperyalist-kapitalist metropollerde şişen balon ekonomilerin ne kadar kof olduğunu anlamak için, küçük bir dikenin batması yetebiliyor. Bu 1997'de Endonezya idi, 2001'de Arjantin oldu ve bakalım bu kez neresi olacak.

ABD Hapşırınca Türkiye Yatağa Düşüyor

Emperyalist tam ekonomik ilhak sürecinin çarklarının en hızlı işlediği ülkelerden birisi, Türkiye. Ekonomiden politikaya kadar bir çok alan, doğrudan

emperyalistler tarafından belirleniyor. IMF, kurulan tüm hükümetlerle koalisyon halinde. Ve Türkiye'ye izlemesi gereken yol haritalarını çıkarıyor. Bunun anlamı açık, Türkiye işbirlikçi burjuvazisinin krizi yönetebilecek ne yeteneği, ne de olanakları vardır. Bunu bilen emperyalist-kapitalist finans kuruluşları, Türkiye ekonomisini ayakta tutmak için yoğun çaba sarf ediyorlar. Ama bir yandan, kendilerinin karşı karşıya olduğu krizin bulaşıcılığı, diğer yandan Türkiye ekonomisinde yaşanacak ciddi bir krizin dünya kapitalist ekonomisine etkileri, bu merkezlerin uykularını kaçırıyor. İşte kapitalizmin en vahşileştiği, en barbarlaştığı dönem, bu dönemlerdir. Tekelci sermayenin gözünü, böylesi bunalım dönemlerinde deyim yerindeyse kan bürür. ABD'de tezgahlanan 11 Eylül olayının 2001 krizine denk gelmesi tesadüf olabilir mi? Hayır. Şimdi bu yeni kriz sarmalında emperyalist-kapitalist sistemden çok daha büyük çılgınlıklar, provokasyonlar beklemek gerekiyor. Kâr oranları hızla düşen kapitalistlerin, bunu engellemek için işlemeyecekleri cinayet yoktur. Bunun için gerekirse tüm dünyayı kana bulamakta beis görmezler.

Borsaların düşüşü artık bir olgu halini almış durumda. Kapitalist sistemin barometresi durumundaki borsalara bakarak rahatlıkla söyleyebiliriz ki, bu gidile emperyalist-kapitalist sistemin amiral gemisi batacak. Bağımlı ekonomilerden bazılarını feda ederek bu durumdan kurtulmaları mümkün mü? Başta da söylediğimiz gibi, artık bütünle parça o derece iç içe geçmiş durum-

İNİN UFKUNDAN NEŞ DOĞACAK

da ki, parçanın gitmesi, peşi sıra bütünü de götürebilecektir. Burjuva ekonomistleri şu anki ABD ekonomisini “kurşunu biten kovboy”a benzetiyorlar. Bunun peşisıra gelecek olanın da silahını fırlatmak olduğunu söylüyorlar.

Kelin Merhemi Olsa

Emperyalist ekonomik tam ilhak sürecinin tam gaz işlediği Türkiye’de yaşananlar ise birşeyi açıkça gösteriyor: Kendisini bütünüyle emperyalizme teslim ederek krizin faturasından kurtulmaya çalışan işbirlikçi tekelci burjuvazi, bu faturanın kendisine bir toplumsal devrim olarak kesilmesinden büyük bir korkuya kapılmış durumda. Tek umudu ABD ve diğer emperyalistlerin kendisine vereceği destektir. Oysa biliyoruz ki, kelin merhemi olsa kendi başına sürececek.

ABD, Ortadoğu’da saplandığı bataklıktan çıkabilmek, daha doğrusu soluk alabilmek için sırtına çıkabileceği birini arıyor ve “civanmert” Kasımpaşa kabadayısı, geniş omuzlarını sonuna kadar efendisinin önünde eğerek, adeta “benim omuzlarıma basarak bu bataklıkta biraz soluklanabilirsiniz” diyor. Ama unuttukları bir şey var, o da, aynı bataklık içinde oldukları.

TC devleti, ulusal hareketi tasfiye etme yönünde ABD’den gerekli desteği almış durumda. Üstelik Güney’deki oluşuma da hamilik yapmaya soyunuyor.

ABD, İran’a saldırmadan Ortadoğu bataklığında soluk alamayacağını biliyor. En son Irak’ta Şii Mukteda El-Sadr’ın Mehdi Ordusu’nun bir süredir sürdürdüğü ateşkesine son verdiğini açık-

laması, ABD’yi iyice köşeye sıkıştırırcaktır. Ve bu sıkışmış durumdan kurtulmak için, duvara sıkışmış bir hayvanın yaptığını yapmaktan başka çıkar yolu kalmamıştır.

İran’a saldırma planları içinde olan ABD, bunu Türkiye’ye dayanmadan hayata geçiremeyeceğini görüyor. Vazgeçilmez midir? Elbette hayır; ama şu anda Türkiye’yi bölgede bir savaş üssü haline getirip, saldırıları oradan gerçekleştirmek ABD için daha sonuç alıcı görünüyor. Türkiye’nin ikinci bir İsrail olacağından bahsediliyor. Bu, eksik bir değerlendirmedir; Türkiye zaten ikinci bir İsrail konumundadır.

Çatlaklar Sıva Tutmuyor

Tam da böylesi bir dönemde, Türk devletinin tepesindeki çatlaklar büyüyor. Bu çatlaklar tek bir eksen üzerinden büyümüyor. Ne laik-anti laik çatışması, ne de AB yandaşları-karşıtları çatışmasıdır söz konusu olan. Bunlar sadece görüntüde olanlardır. Asıl olan devrimin baskısıyla tekelci sermayenin içinde yaşanan çatlaklardır. Bazıları türban meselesi üzerinden “cumhuriyet muhafızlığı”na soyunuyor, düpedüz darbe şakşakçılığı yapıyor; bazıları sırtını ABD’ye dayamış olmanın rahatlığıyla(!) fırsat bu fırsat deyip egemenlik alanlarını genişletmeye çalışıyor. Bazıları hakem rolünde, istikrarın bozulması için “yapmayın etmeyin” diyor. Durum böyle olunca, hepsi birbirine kuyruğundan bağlı olan kedilerin farklı yönlere gitmeye çalışırken ortaya çıkardıkları vaveylaya denk bir gürlütüdür kopuyor.

Tekelci sermayeyi böyle askı durumunda bırakan şey, devrimin gücüdür. Devrimin baskısıyla ki, çatlaklar artık sıva tutmuyor. Deyim yerindeyse, sistemin çivisi çıkmış durumda. Devlet, artık kendi içindeki bölünmeyi gizleyemez duruma gelmiştir. Devrime karşı oluşturulan “zoraki nikah”ın ömrünün uzun süreli olmayacağı anlaşılıyor.

Bugün artık burjuvazi cephesinden gerçek olan şudur: Ekonomik ve politik kriz kapitalist sistemin tüm yaşam kanelarını tıkıyor, felç ediyor. Böyle bir durumda, asıl güçlü olan devrimdir. Devrim, hem burjuvazinin kendi arasındaki çelişkilerinden yararlanmasını bilecek, hem de çatlakları büyötmek için zorlamaya devam edecektir.

Şimdi gerekli olan, devrimin hazırlanmasıdır. Devrimin hazırlanması ise, örgütlenmek ve yine örgütlenmek, iktidar için savaşımdır. Devrimin yaygınlığını ve derinliğini kitlelere anlatmak, onları kapitalizme karşı savaştırmaktır. Şimdi artık kriz sözünün devrim sözünden ayrı telaffuz edilemediği bir süreçten geçiyoruz. Devrim dönemlerinde devrimcilerin görevi, gözlerini iktidarın ele geçirilmesine dikmektir.

Son Davutpaşa’da yaşanan işçi katliamı da bir kez daha gösterdi ki, burjuvazi için işçi sınıfı ve emekçilerin kanı, sudan ucuzdur. O halde onları döktükleri kanda boğmak, bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneşin doğuşunu gerçekleştirmek, işçi sınıfı ve emekçiler için kaçınılmaz bir hal almıştır.

“Ya Devrim Ya Ölüm”! Sorun bu derece keskin bir aşamadır. □

"İŞÇİLER BİRLEŞİN DEVİRİM İÇİN SAVAŞIN"

6 Şubat günü, Davutpaşa'da patlamanın olduğu işhanının önünde, İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu ve Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Yaşanan faciyanın ve ölümlerin nedeni sorumsuzluk ve denetimsizliktir" pankartının açıldığı basın açıklamasına DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, İSMMM Sekreteri Kazım Mermer, TMMOB üyeleri katılırken, Mücadele Birliği Platformu basın açıklamasının yapılacağı yere herkesten önce geldi. Üzerinde "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "İş Cinayetlerine İşçi Katliamlarına Karşı İktidar İçin Savaşalım" yazılı dövizleriyle, Devrimci İşçi Komiteleri ise üzerinde "İş Cinayetlerine İşçi Katliamlarına Burjuva Sendika Anlayışına Karşı Devrimci İşçi Komiteleri'nde Örgütlenelim", "Türk-İş Başkanı Maaşını Açıkla!", "İş Cinayetlerine Sömürüye Karşı Bağımsız İşçi Komiteleri'nde Örgütlenelim" yazılı dövizleriyle bir süre işçilerin arasında, basın karşısında beklediler ve sonra, başlayan basın açıklamasına katıldılar.

Ayrıca basın açıklamasına Arçelik işçileri de pankart ve dövizleriyle katılarak destek verdi. Arçelik işçilerinin geldiği sırada DİK'li bir işçinin "Kahrolsun Burjuva Sendikacılık" şeklinde attığı slogan sendika yöneticileriyle kısa bir gerginliğe yol açtı. Müdahale edilmesine sinirlenen DİK'li işçi "peki siz burjuva sendikacılığımı mı savunuyorsunuz?" diyerek müdahalede bulunan sendika yetkilisine tepki gösterdi.

Daha sonra basın açıklaması yapmak üzere patlama olan işhanının önüne doğru yüründü. Burada patlamada yaşamını yitiren 23 işçi için bir dakikalık saygı duruşunda bulunulduktan sonra basın metnini kurumlar adına İSMMM Sekreteri Kazım Mermer okudu. Mermer açıklamada; "Yaşanan faciyanın nedeni sorumsuzluk ve denetimsizliktir. Bu olaydan sorumlu kişilerin veya kurumların ortaya çıkarılarak kamuoyuna açıklanması gerekmektedir. Tüm yetkilileri, yapı denetimi ile ilgili gerekli mevzuatları hayata geçirmeye ve işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda uygulanması gereken yasal mevzuatın uygulanmasının sağlanmasına ve bu konuda gerekli önlemlerin etkili bir şekilde alınması ile ilgili gereğini yapmaya çağırıyoruz" dedi. Hemen

ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi bir konuşma yaptı. Çelebi; "Dışarıda bekleyen işsiz yığınların işini alacağı korkusuyla, yol parasından tasarruf etmek için yürüyerek gelen işyerlerinde kendilerine dayatılan en kötü çalışma koşullarını sorgulayamadan, ses çıkarmadan, hak arayamadan sürdüren emekçiler; o gün başladıkları günü

bitiremediler. (...) Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, değişen denetim politikaları sonucu, kamusal denetim sorumluluğunu yerine getirmemektedir. İş müfettişlerinin denetimlerinin niteliğinin ve etkinliğinin azaltılması ve yaptırım mekanizmalarının esnekleştirilmesi böylesi kazaları kaçınılmaz hale getirmiştir" dedi. Basın açıklaması sırasında sık sık; "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Kahrolsun Burjuva Sendikacılık", "Kahrolsun Kapitalizm Yaşasın Sosyalizm", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganları atıldı.

Basın açıklaması sonrasında sendika yöneticileri ve DİK'li işçiler arasında sloganlar konusunda yine bir gerginlik yaşandı. Bunun üzerine işçilere dönük konuşma yapan DİK'li bir işçi şunları söyledi: "İşçilere 435 lirayı layık görenler niçin kaçırıyorsunuz? Kendi geleceklerini özgürce belirlediği koşullara sahip değilse o sendika ne yazık ki o sendika işçi sendikası olmaktan çıkıyor, patronların sendikası oluyor. Eğer gerçekten bu ülkede

sınıf sendikacılığı varsa, kendilerine asgari ücreti uygun görürler, bakan maaşı almazlar. Duyduğumuz kadarıyla 28 milyar 800 milyon lira maaş alıyormuş Türk-İş başkanı. Cumhurbaşkanı 16 milyarın üzerinde maaş alıyor öyle mi? Öyle mi arkadaşlar? Açlık sınırı 800 milyon lira, yoksulluk sınırı 2 milyar lira öyle mi? Ben mi yazıyorum bunları bunlar bu ülkede olmuyor mu? Neden işçilere 435 lirayı reva görüyorlar. Neden işçiler, sendikasız, sigortasız örgütsüz açlık sefalet içinde katliamlara maruz kalacak bir şekilde çalıştırılıyorlar.

Bütün işçiler bilsin, işçi arkadaşlar lütfen bunları bilin bu ülkede bakan maaşı, cumhurbaşkanı maaşı 16 milyarın üzerinde, sendika başkanlarının maaşları 28 milyar 800 milyon lira olduğu söyleniyor. En küçük bir şube başkanının maaşı 5 milyar 10 milyar onları besleyen işçilere ise asgari ücreti reva görüyorlar. Arkadaşlar onun için diyorum ki ben size bağımsız örgütlenmelerinizi örgütleyin devrimci işçi komitelerinde örgütlenin"

DİK'li işçi konuşma yaparken diğer işçiler etrafında toplandılar ve DİK'li işçinin sözlerini dikkatle dinlediler ve başlarıyla onayladılar. □

ANTEP İŞÇİLERİNE ÇAĞRIMIZDIR

Kocaman, görkemli binaları yapan, giydiğimiz elbiseyi ayakkabıyı, yediğimiz gıdaları kısacası kullandığımız her şeyi üreten biziz. Ama her şeyden mahrum olan da biziz.

NEDEN?

Çünkü sermaye sahipleri bütün üretim araçlarının sahibi. Çünkü onlar örgütlü, onlar iktidarda. Onlar sınıf çıkarları için örgütlüler ve bütün yasalarını kendi çıkarları doğrultusunda oluşturuyorlar. Oysa biz, işçiler olarak üretimden gelen gücümüzün farkında değiliz. Bizler örgütlü olmadığımız ve dağınık olduğumuz için sömürünün önüne geçemiyoruz.

Şimdi gücümüzün farkına varmalıyız.

Bizler birleşip şalterleri indirirsek hayat durur; zaman durur. Bunu unutmayalım.

İşçiler, sınıf kardeşlerimiz!

Sermaye, emeğimizin ödenmeyen kısmıdır. Emekten çalınan, gasp edilen ana maldır.

Artık bu kölece yaşam koşullarına dur demenin zamanı geldi. Amacımız insanca, aç kalmadan, sömürülmeden yaşamak, çocuklarımıza güzel bir gelecek hazırlamak.

Patronlar bizleri robot gibi kullanarak sosyal haklarımızı gasp etmekte, daha çok çalıştırmakta ve sömürmekte; sırtımızdan kazandığı paralarla lüks bir hayat içinde yaşamaktalar. Sermaye sahiplerinin çocukları özel okullarda okuyup lüks arabalara binerken biz işçilerin çocukları okula harçlıksız gidiyor ya da çalışmak zorunda kalıyor. Onlar lüks villalarda yaşarken bizler barakalarda yaşıyoruz. Onlar en iyi giyecekleri giyip, en iyi yiyecekleri yerken bizler sırtımız açık, karnımız aç yaşamaya çalışıyoruz. İşte sermaye sahipleri bu lüks yaşamı bizim sırtımızdan kazandığı paralarla sağlamaktadırlar.

İşçiler, sınıf kardeşlerimiz!

Bizler fabrikada çok zor koşullarda iş güvenliği olmadan çalışmak zorundayız. Hatırlayın; daha geçen günlerde cinayet gibi bir iş kazası oldu. Bir sınıf kardeşimiz NAKSAN Plastik'te yanarak can verdi. Fabrikada poşet baskı bölümünde çalışan Ziya YOLAL yanarken bir yangın battaniyesi bile yoktu. Yangın battaniyesi olsa belki de o arkadaşımız bugün aramızda olacaktı. Ama bu basit önlemler olmadığı için işçi arkadaşımız hastanede acılar içinde can verdi. Onun da hepimiz gibi çocukları ve geleceğe dair güzel umutları vardı. Ama sermaye sahibinin kar hırsı bu umutları yıktı. Sınıf kardeşimiz Ziya YOLAL'ın başına gelen hepimizin başına gelebilir. Bizim de çocuklarımız öksüz, umutlarımız yıkılmış olabilir.

Oysa makineler için her türlü fedakarlığı yapan patronlar en basit iş güvenliği için kılını bile kıpırdatmıyorlar. Çünkü onların amacı para. İşçi ise değersiz bir araçtan başka bir şey değil. Böyle olunca işçilerin ölümü umurlarında olmuyor. Ne de olsa "daha çok işçi var. Yenisi onun yerini doldurur." İşt en çıkarmalar ve ücretsiz izinler bunun en bariz örnekleridir.

İşçiler, sınıf kardeşlerimiz!

Artık bu sömürüye dur demenin zamanı geldi. Bizler artık örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Tek başımıza bir güç olamayız. Ancak bir arada birlikte olarak güçlüyüz. Yeter ki biz kendi geleceğimize sahip çıkalım. Bilinçlenelim, örgütlenerek mücadeleye atılalım.

Hepimiz bir avuç kumu cama savurduğumuzda camın kırılmayacağını biliriz. Ama kumu bir bez içine sıkıca bağlayarak atarsak cam tuzla buz olur. Sınıf mücadelesi de bundan farklı değildir.

İşçiler, sınıf kardeşlerimiz!

Hepimizin yaşadığı sorunlar aynı; bu sorunların çözümü de aynı. Bu yüzden sorunlarımızın çözümü için ortak hareket etmeliyiz. Fabrika komiteleri, işçilerin ortak mücadelesini sağlayacak işçi örgütlenmeleridir. Kendi nasırlı ellerimizin gücünü gösterebilmek ve geleceğimizi örmek için komiteler şeklinde örgütlenmekten başka bir yol yok.

Geceleri aç yatmayacağımız, işsiz kalırım korkusu yaşamayacağımız, evlerimize, çocuklarımıza ekmek, süt götürebilir miyim kaygısı duymayacağımız, sınıfların ve sömürünün olmadığı bir gelecek kendi ellerimizin eseri olacaktır.

Bizler Genç Emekçiler Birliği (GEB) çatısı altında örgütlü işçiler olarak tüm sınıf kardeşlerimizi örgütlenip bu vahşi sömürü düzenine son vermeye çağırıyoruz.. Gelin hep beraber ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı tartışalım ve fikirlerimizi hayata geçirelim. Hep beraber yürüyelim, en ileri, sınıfsız, sömürsüz, özgür bir geleceğe.

Birbirimizle paylaşacağımız ve yapacağımız çok iş var.

DÜNYA EMEĞİN OLACAK!

DÜNYA NASIRLI ELLERİMİZLE ŞEKİLLENECEK!

GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ (GEB)

ÖZGÜRLÜK DEVİRİMLE GELECEK

3 Şubat günü Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri'nin düzenlediği "Öğretimize, Özgürlüğümüze, Onurumuza Sahip Çıkıyoruz" mitingi Kadıköy İskele Meydanı'nda yapıldı. Demokratik kitle örgütleri ve sosyalist yapı ve platformların da destek verdiği mitinge 10 bine yakın insan katıldı.

Saat 11:30'dan itibaren Tepe Nautilus Alışveriş Merkezi önünde toplanılmaya başlandı. İlerleyen saatlerde kortej sıraları oluşturuldu. Mücadele Birliği Platformu da mitinge "Özgürlük Devrimle Gelecek / Mücadele Birliği Platformu" pankartıyla katıldı. Yürüyüş kortejlerinin oluşturulmasının ardından yürüyüş başladı.

Yol boyunca Mücadele Birliği okurları olarak "Özgürlük Devrimle Gelecek" başlıklı bildirilerimizi dağıttık ve kuşlamalarımızı yaptık. Ayrıca kitlenin geçiş güzergahına "DÖB, Devrimci Öğrenci Birliği", "Mücadele Birliği" yazılımaları yapıldı. Dağıttığımız bildiriye, "Biz Leninistler biliyoruz ki, din, dil, ulus, ırk, renk, mezhep ve cinsiyet farkı gözetmeksizin, tüm işçi ve emekçiler kardeşlerdir, sınıf kardeşidir. Bu nedenle sorunları bir, çıkarları ortaktır. Mücadeleleri de ortak olmak zorundadır. Sermaye sınıfı ise, emekçi kitleleri yavaş yavaş ayrılıklarla parçalayıp bölerek yönetmeye çalışıyor. (...) tekelci kapitalist sistem, varlığını devam ettirebilmek için, karşı devrimci zor'un yanısıra din silahına sarılıyor. 'Halklarımızın %99'u müslümandır' ifadesinin devlet kadrolarının neredeyse parolası haline getirilmiş olması tesadüf değildir. Diyanet İşleri Başkanlığı, devletin olanakları hep bu amaçla kullanılmış, devlet kadroları buna uygun şekillen-

miş, eğitim sistemi buna uygun düzenlenmiştir. Devlet şimdi de, güya alevi inancındaki insanlara kol kanat geri yormuş izlenimi uyandırmaya çalışıyor.

Devletin bu oyunlarını boşa çıkarmak için tüm tarih boyunca içinde buldukları tarihsel, toplumsal koşullar nedeniyle, sınıflar arası güç ilişkilerinin zorunlu bir sonucu olarak 'doğal devrimci' bir konumda olan alevi inancına sahip insanların devrimci bir iktidar için mücadeleye etmeleri zorunludur. Özgürlüğün ancak bir devrimle kazanılacağı, egemen dini anlayışın ancak bir devrimle yerini bilimselliğe bırakacağı açıktır.

Biz Leninistler, diyoruz ki; birleşilecek tüm güçleri faşizme ve onun ekonomik temeli olan tekelci kapitalizme karşı birleştirmek tarihi bir görev haline almıştır. Aynı zamanda Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği şimdi her zamankinden daha önem kazanmıştır. Halklarımızın farklı inançlara sahip işçi ve emekçi kesimlerini aynı kırmızı bayrak altında toplamak ve yükselen devrim mücadelesini zafere taşımak günümüzün en acil, en ertelenemez görevidir" deniyordu.

Yürüyüş sırasında sık sık "Halklar Devrimle Özgürleşecek, Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Dünya Emegi Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Bütün İktidar Emegin Olacak" sloganlarımızı gürlük bir şekilde haykırarak.

Kitle oldukça coşkuluydu ve devrimci bir ruh hali vardı. Saat 13:00'da İskele Meydanı'na varıldı. Polis arama noktasında bir yoldaşımız Mücadele Birliği Dergisi'ni tuttuğu için alıkonuldu. Kısa bir süre sonra dergimizin geri verilmesiyle miting alanına girdik. Üzerinde Deniz Gezmiş yoldaşın silüetinin olduğu kırmızı bayraklarımız oldukça dikkat çekiyordu. Pankartımızı kitlenin rahatça göreceği yüksek bir yere, iki ağacın arasına astık. Alanda da yine yoğun bir şekilde bildiri ve dergi dağıtımını yaptık.

Mitingde konuşma yapan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Kazım Genç; "Değerli canlar farkında mıyız bilmiyorum ülke çok büyük bir ekonomik bunalıma gidiyor bu ekonomik bunalım geldiğinde türbanlı türbansız ayırımı yapmayacak tüm emekçileri sağdakini de soldakini de üretene de üretmeyeni de işsizini de hepsini mahvedecek yolda bırakacak" dedi ve sonra "buna katlanacak mıyız?" diye sordu. Kitle gürlük bir şekilde "Hayır" diye bağırdı. Kazım Genç'in ardından Tolga Sağ, Hasan Sağlam, Erdal Bayrakoğlu'nun sahne almasının ardından miting sona erdi. □

BİR İŞÇİDEN MEKTUP

“Kendi Ellerimizle Ürettiğimiz Hiçbirşeye Sahip Değiliz”

İnsanların emeğini satması nedir? Nasıl bir şeydir? Artık anladım! “Emek nasıl satılır?” diye kendime sorarken fark ettim ki, meğer ben de emeğimi satıyormuşum. Bunu anlamam sanırım uzun sürdü. Günde 12 saate bir ay çalışmanın karşılığı 650 YTL. Bu ücret “emeğimin karşılığı” idi birçok arkadaşımın gözünde aynı olduğu gibi. Ama bilinçli işçiler sayesinde benim kitap okumaya, gezmeye, aileme yani sosyal faaliyetlere katılmaya hakkı olduğunu anladım. Bir bayanın yaşadığı eziyetlerin belki çoğunu genç yaşta yaşadım.

Çalışma isteğimi aileme söylediğim zaman aşırı bir tepkiyle karşılaştığımı hatırlıyorum. Ama bir süre sonra ailemin benim kazanacağım paraya ihtiyacı olacağını görüyordum. Bütün tepkileri aşarak çalışmaya başlayacaktım. Tepkileri para ihtiyacımız olduğu için aştım ve bir fabrikaya iş başvurusu için gittim. İlk önce “*ne mezunusun?*”sözleriyle karşılaştım, ailemi düşündüm ve işletme şefine “abi lise üniversite okumuş olsam zaten burada olmam” demek zorunda kaldım. Nihayet işe alınmam uzun sürmedi. Fabrikada ilk üç ay asgari ücretle 12 saat hiçbir iş ve can güvenliğim olmadan çalıştım. 12 saatin yorgunluğuyla eve gelip yemek bile yemeden elimi yüzümü bile zor yıkadıktan sonra hayalet gibi uyurdum. Sabah uyandığım zaman servisi kaçırdım mı “nasıl giderim yol param yok” diye düşünerek kendime sorun ederdim.

Bunları yazarken komik bir anı geldi aklıma. Bir gün evden birkaç dakika geç çıkmıştım. Servis durağı evimize bayağı yakındı, tam köşeyi dönünce servisin duraktan uzaklaştığını gördüm. Yani servis kaçırıyordu, tabi durak erkek işçilerle doluydu, ne yapayım ben de ıslık çalmak zorunda kaldım. Servis şoförü ıslığımyı duyunca durdu. Tam servise binerken duraktaki işçilerden birkaç tanesi fısıldaşarak “*abi ben sana bu kız erkektir demedim mi*” dediğini duydum.

Normalde sekiz saat çalışmam gerekirken on iki saat robot gibi çalışıyordum. Orada çalışan bütün işçiler gibi benim de lavaboyu kullanma sürem onbeş dakika idi. Patronlar bu süreyi çok görmüş, onun için 10 dakika oldu. Tabi ki zaman kaybı üretim kaybı demektir. Eee bu da onların işine gelmezdi. Tabi ki robot olduğumuz için onların emirlerine itaat etmeliydik! Hani onlar patron ya onlar her şeye layık görülüyor, fakat biz işçilerin gezme, eğlenme, kitap okuyup bilinçlenme hatta gülme hakkımız yoktu. Patronlar böyle düşünüyor, oysa her şeyi yapan üreten biz işçileriz, en güzel en iyi şeyleri hak eden biziz. Fakat işin tuhaf yanı kendi ellerimizle ürettiğimiz hiçbir şeye sahip değiliz.

Bunları anlatırken son çalıştığım yeri de anlatmak istedim. Bu çalıştığım yer çikolata atölyesiydi. Uzun zaman iş bulamamıştım. Benle beraber evde üç kız kardeş çalışıyorduk. Ama üçümüz de uzun süre işsiz kaldık. 2 kardeşim çikolata atölyesi i-

le görüşmeye gittiğinde benim için de konuşmuşlar. Beni de o akşam ikna ettiler atölyede çalışmam için. İşe gitmek için çok erken saatlerde uyanmamız gerekiyordu, uyandıığımız zaman daha yıldızlar gökyüzünde kocaman parlıyordu. Bizim erkekten hazırlanmamız işe geç kalmamak için; neredeyse ışık hızıyla hareket etmek zorunda kalıyorduk. Sabah işe gitmek için hazırlanıyoruz ama daha hava karanlık, üstelik işe geç kalacağız. Saat 07.00’da iş yerinde olmamız gerekiyordu. Neyse güç bela yetiştik. İlk gün atölyenin kapısından içeriye girdiğimizde, etrafımızı çok iğrenç bir koku ve dondurucu bir soğuk sardı. 15-20 işçi arkadaş çalışıyordu içerde. Günde 12 saat, aylık 430 YTL ile çalışmaya başladık. Tabi içerisi morg gibi soğuk. Neyse bana gün doğdu. Tam bir çikolata canavarıyım, çikolata atölyesindeyim, yaşasın diye sevinirken bir de ne göreyim, yere dökülen bizim üzerine basıp geçtiğimiz çikolatalar, tekrar kazana atılıp paketleniyordu. İşte orada şok oldum. Benim doğal olarak çikolata sevgim kalmadı. Ama benim çikolata sevgimi bırakın, insan sağlığını ayaklar altına alıyorlar. Bunlar olurken ortada mühendis denilen kişi dolaşmakta. Hem yere düşen çikolataların kazana atılmasını hem de küflenmiş hindistan cevizlerinin kullanılmasını çok rahat bir şekilde izliyor. Biz de aaa ne güzel Hindistan cevizli diye sevinerek yedik. Meğer hepsi küflü cevizmiş. Çalışma ortamı berbat tıpkı atölye sahibi patron gibi, patron diye tabir ettiğimiz kişi aşağılığı aşağılığı idi. İşçiler de makineler gibi çalışıyorlardı çünkü buna zorunluydular. İçerideki soğuktan kaynaklı tabi ki sağlıksız çalışma ortamını da ekleyince, işçilerin çoğunun hasta olması doğal karşılanıyor. Bu işçiler de insan, çalışanlar emekçi insanlar onların da birer ailesi ve çocukları var. Ama onlar cezaevindeymiş gibi robot gibi çalışmak ve emeklerini satmak zorundalar.

Bilinçli bir işçi arkadaşım bana biz erkekler bir yönden siz bayanlar her yönden sömürülüyorsunuz demişti. Bu atölyede bunu daha net gördüm. Bizden önce atölyede 2 bayan işçi çalışıyor. Usta ve bazı erkek işçiler tarafından göz göre göre tacize maruz kalıyorlardı. Bunu görünce cinnet geçirdim. Bu atölyede sadece emeğimin değil bayan olduğumuzdan kaynaklı cinsel sömürüye de uğradım. Ve sadece iki gün dayanabildik. Atölyeden ayrılırken oradaki iki bayan işçiyle konuştum. Her birinin farklı sorunları var. “*Arkadaşlar nasıl dayanıyorsunuz, bir şeyler yapalım*” dediğim zaman “*meçburuz*” dediklerinde ne yapacaklarımızı bilmedikleri için, bazı şeyleri kabul ettiklerini gördüm. Onlara göre biz daha şanslıydık. Çünkü biz bu sistemin nasıl işlediğini nasıl değişebileceğinin farkındaydık. Şimdi nasıl değişeceğini işçilere anlatma zamanı.

KADINLAR SOSYALİZMLE ÖZGÜRLEŞECEK
Antep’ten bir Mücadele Birliği okuru

ORTAKLAŞAN DEVRİM MÜCADELESİ PENCERESİNDEN BAKMAK

Türkiye'nin Ortadoğu'ya açılan kapısı olan ve sahip olduğu uluslararası limanı, serbest bölgesi (ağırlıklı olarak tekstil) bir tek boş parseli kalmayan organize sanayi bölgesi, tekno parkı, iş geliştirme merkezleriyle Mersin, yerli ve yabancı kökenli sermayenin iştahını kabartıyor. Mersin Ticaret ve Sanayi Odası verilerine göre kayıtlı yabancı şirket sayısı 358'i buluyor. Özellikle son yıllarda turizme verilen önem ile birlikte Mersin, kozmopolitik yapısı ile yatırımlar şehri olarak büyüyor. Büyük olasılıkla özellikle yabancı şirket sayısı katlanarak artacaktır. Ekonomik yatırımların artması, beraberinde sınıflar çelişmesini de abildiğine derinleştiriyor.

Şehrin en belirgin özelliklerinden biri de özellikle savaştan kaynaklı Kürt nüfusu bakımından yoğun olarak göç alan bir şehir olması. Küçük çaplı işletmelerden atölyelere sanayiden fabrikalara mevsimlik işçilikten, temizlik sektörüne tarla işçiliğine kadar, Kürtler tüm sektörlerde kendi topraklarından koparak geldikleri bu şehrin ucuz emek çarkının birer parçasına dönüştü. Ancak kendi topraklarında mülklerini satarak gelenlerin büyük bir kısmı, kimi işletmeler açarak yaşamlarını sürdürmektedir. Mersin, özgün kimi koşullardan kaynaklı olsa gerek, yoğun örgütsüz bir sol potansiyeline sahip olan bir şehir. Sistem tarafından kaybedilmek istenmeyen bir şehir.

İyi biliniyor ki, Mersin'de 1999 seçimlerinde Büyükşehir Belediyesi'ni alan HADEP'li belediye başkanı yoğun uğraşlardan sonra görevden alındı ve iş Ankara'da sonuçlandı. Belediye yönetimi şu anki başkana verildi. Kürt nüfusunun yoğunlukta olmasından kaynaklı devlet gerici faşist yöntemler ile mücadele alanını daraltmaya çalışıyor. Ki bunu da en çok ölen askerlerinin üzerinden propagandaya dönüştürmekte ısrarlı davranarak yaptı. Mersin köylerinde bu konuda yoğun çalışmalar sürdürdüler. Özellikle ülkü ocaklarının gözdağı vermek istemesine şehir merkezlerinde vatan bayrak naraları atmaları, Kürtler açısından artık bir ciddiyet oluşturmuyor. Emek sermaye çelişkisiyle yoğrulmuş potansiyel, artık mücadeleyi tek başına ulusal kimlikle sınırlı tutmaması gerektiği bilinciyle davranarak geliştirmek zorunda olduğunun farkında; çünkü yaşamsal alanları daha çok ekonomik ilişkilerde derinlik kazanıyor. Daha belirgin tarifi, artık Kürtler göç ettikleri her yerde geriye dönmeyecek sosyal-kültürel, ekonomik olarak derinlik oluşturuyor ya da zaten başka bir seçenek de yok. Kendilerini ait hissetmedikleri şehirleri kanıksayarak bilince çıkarmak zor da olsa kabullenmek, mücadeleyi daha anlamlı bir başkaldırıya dönüştürüyor. Daha net bir karşılığı, halklar arası mücadele birliğini güçlendirmekten geçiyor. Ulusal özgürlüğün koşulları da buradan geçecektir. Bu şehirde kışkırtılmak istenen şovenizme en iyi karşılık, birleşik mücadele ile verilir. Mezopotamya, Kürtlerin, Ermenilerin, Süryanilerin, Kendalların vb. vatanı olarak istilalara karşı birbirini koruma güdüsü ile davranarak nasıl emperyalistlerin parçalamalarına karşı durmayı öğrendi ise, bugün biz aynı mirasın üzerinde bunu haydi haydi başarabiliriz.

Yüzyıllarca birlikte yaşamayı esas almıştır bu halklar. Ki en iyi örnekleri, Kürt tarihine ilişkin temel kaynaklar Ermenistan kütüphanelerinde korunuyor. Ve Kürtçe radyo yayın Erivan üzerinden yapılmıştır. Türkiye'de kendi yurdundan edilen Kürtler ile Türkler ve diğer azınlıklar birçok alanda ortak bir davranış ruhu geliştiriyor ki, faşizme ancak buradan cevap verilebilir. Kürtlere karşı kışkırtmalar ancak küçük çaplı karşılık bulabilir. Ancak Mersin'de bunun bedeli sistem açısından daha ağır olacağından daha temkinli örlümeye çalışılıyor. Çünkü TC bizzat kendisi Kürdistan'ı

boşaltarak Çukurova'yı Kürtleştirdi. Adana, Mersin, Tarsus, Yenicice, Misis, Küçükdikili buralarda ciddi bir Kürt nüfusu oluştu. Buralardan tek başına Ulusal Mücadele karşılık bulmayacaktır. Ancak ulusal-sınıfsal bir kimliğe siyasal bir bilince vararak kurtuluşu gitmek, tarihsel bakımdan kendini bir zorunluluk olarak ortaya koyuyor. Çünkü özellikle son dönemde emperyalizmin hâkim olduğu Ortadoğu'da, halkların iç içe geçmişliğinden kaynaklı, ekonomik ilişkilerde sermayenin oluşturdukları birlikler, özellikle Güney Kürdistan'da geleceğin ciddi sermaye ayakları olarak örlümeye başlanmıştır. Kuzeyde ise eski toprak ağaları şimdi birer fabrikatöre dönüşmüş durumda, ki kimilerinin yabancı şirketler ile ortaklıkları da mevcut. Yani ilhak olmuş ülkenin sömürülmesi, kendi burjuvazisi eliyle güçlenerek derinleşiyor.

Komünistler ancak birleşik devrimi esas alarak sürece müdahale edebilirler. Üzerinde yaşadığımız topraklarda sürecin devrimciliğinden kaynaklı tek devrimden çok birbirini tetikleyen devrimler söz konusu. Nasıl ki sermaye sahipleri, Mersin Limanı'ndan güneye ithalat-ihracat yapıyor ise, Mersin'de yaşayan Kürtler de sınıflar mücadelesinin bir gereği olarak ortaklaşan devrim mücadelesi penceresinden bakmak zorunda.

Mersin'den Bir Mücadele Birliği Okuru

ZİNDANLARDA BASKILAR ARTARAK SÜRÜYOR

Gün geçmiyor ki, F tiplerinde yaşanan olaylara, baskılara, hak gasplarına, işkencelere bir yenisi eklenmesin. Bunların son örnekleri, Tekirdağ 1 ve 2 nolu F tipi zindanları olmak üzere, tüm zindanlarda yaşanıyor. Tekirdağ 1 Nolu Zindanında bulunan TKEP/L davası tutsağı Nurettin TEMEL, daha önce hakkında verilmiş olan 5 günlük hücre cezası için 4 Şubat akşamı hücrelerinden alınarak tekli hücreye götürüldü.

Aynı günlerde, 9'u adli, 12 tutsak da 1 Nolu F Tipi'nden Bolu F Tipi'ne sürgün edildiler. Tekirdağ F Tipinde bulunan devrimci tutsaklar, bu durumu protesto etmek için 3 günlük açık grevine gittiler.

Bunların yanısıra, 26 Ocak'ta da Sincan 2 No'lu F tipi Cezaevinde Hasan Eroğlu isimli tutsak, tedavisi yapılmadığı için hayatını kaybetti. Ayrıca, Sincan L Tipi, Sincan Kadın Cezaevi, Sincan 1 No'lu F Tipi, Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi ile Edirne F Tipi Cezaevlerinde sohbet alanlarıyla açık görüş alanlarına kameralar yerleştirildi. Kameraları protesto eden tutuksaklar, sohbet ve açık görüş hakkını kullanmamaya başladılar

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

ANTEP'TE NEHİRLEŞEN DİZELER ETKİNLİĞİ

*Dizdiler duvarın dibine bütün renkleri.
Sonra ateş ettiler
Başı dikti mavinin,
Kırmızının, karanın ve beyazın.
Hepsinin başı dikti.
Hep aynı şey oldu.
Burada, İspanya'da, Şili'de, Kongo'da.
Kurşuna dizdiler ressamaları,
müzisyenleri,
Oyuncuları, yazar ve şairleri.
Ve de ille de partizanları
Namuslu, onurlu ne varsa
Duvar diplerinde kurşuna dizdiler.
Dikti başı Sovyet ressamların,
Meksikalı şarkıcının,
Bulgar yazarın,
Fransız şairin.*

*Dikti başı Yiğit yoldaşların
İspanyol, Yunan, Latin Amerikalı,
Afrikalı, Asyalı partizanların.
Ölürken bile dikti başları.*

Antep Ayışığı Sanat Merkezi Şubat ayı programı dahilindeki "Nehirleşen Dizeler" etkinliği, 10 Şubat Pazar günü gerçekleştirildi. Şiirin toplumdaki yerini, duyguların ve düşüncelerin ifade biçimini vurgulamak ve yaşamımızdaki yerini anlatmak için yapılan etkinliğin çalışmalarına günler

öncesinden başladı.

10 Şubat Pazar günü saat 14:00'de gerçekleşen etkinlik, saygı duruşu ile başladı. Ardından Ayışığı Sanat Merkezi emekçilerinden Memik Kılınç sahneye davet edildi. Kılınç konuşmasında sanat merkezinin 15. yılında olduğuna vurgu yaparak, bu süreçte yapılan üretimleri ve yaşanan zorlukları anlatarak toplumcu-gerçekçi sanat anlayışından bahsetti. Daha sonrasında sanat merkezinin faaliyetlerini ve atölye çalışmalarını duyurdu.

Etkinlikte Ekin Şiir Atölyesi;
"Toprak,

*Hava,
Ateş,
Ve su gibiydiler kirlî düşlerin çoğalan vahşetine, zulmüne ve iğrençliğine karşı.
Halktılar halklar gibi.
Yiğitçe çıktılar yola söylemek için türkülerini.
Sevdanın en amansızını,
Ölümün en zamansızını tattular.
Uğruna ölüme gittikleri yol kadar aydınlıktılar!..." dizeleri ile, katılımcılara Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i şiirle anlattılar. Ardından teatral bir sunumla ayakkabı boyacısını, mendilci çocuğu, sokak çocuğunu ve burjuvayı simgeleyen anlatımlarıyla şiirler sundukları gösteri ile etkinliğe katılan izleyicilerden yoğun bir alkış topladılar.*

Ekin Şiir Atölyesi'nin bir emekçisi Kürt kadını simgeleyen kostümüyle ve Kürtçe şiiriyle izleyicilerle kaynaştı.

Etkinlik serbest kürsü ile devam etti. Serbest kürsüde söz alan katılımcılar, etkinlik içerisinde yaşadıkları duygu ve düşüncelerini, kendi üretimlerini paylaştılar. Katılımcılardan biri şiirin tarihini ve İlyada Destanını anlatarak ve bu destandan bir parça paylaşarak etkinliğe renk kattı. Gerçekleştirdiğimiz etkinlik sıcak paylaşımlar ve sohbetlerle sona erdi.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

<p>Antep ayışığı sanat merkezi</p> <p>ŞUBAT</p> <p>AYLIK</p> <p>PROGRAM</p>	<p>03 ŞUBAT PAZAR</p> <p>ÇİZGİ SINEMA (ARABALAR) SAAT: 14:00</p>	<p>17 ŞUBAT PAZAR</p> <p>SİNEMA GÖSTERİMİ (HOTEL RIVANDA) SAAT: 14:00</p>
	<p>10 ŞUBAT PAZAR</p> <p>EKİN ŞİİR ATÖLYESİ ETKİNLİK (NEHİRLEŞEN DİZELER) SAAT: 14:00</p>	<p>24 ŞUBAT PAZAR</p> <p>FOTOĞRAF ATÖLYESİ FOTOĞRAF SERGİSİ (EMEK) SAAT: 13:00</p>

LENİNİST İYİMSERLİK ÜZERİNE

Leninistler bunca karamsarın arasında iyimser olmayı nasıl başarabiliyorlar? Reformistler ve oportünistler, bir devrimin henüz çok uzakta olduğunu terennüm ederlerken Leninistler nasıl oluyor da Nazım'ın dediği gibi "bir akarsu gibi" iyimser olabiliyorlar. Bazıları bunu Leninistlerin "hayalperestliği"ne veriyor, bazıları "olayları abartması"na, bazıları "solculuğu"na... Kim ne söylerse söylesin, aslında ortalama solun kendi "sürekli karamsarlığı"na gerekçe oluşturmaya çalıştığını, Leninistleri suçlarken aslında kendi içinde bulunduğu durumu gizlemeye çalıştığını söylemek zorundayız.

Ortalama solun karamsarlığının bir yönü, devrimin diyalektik, sıçramalı gelişme çizgisini görememiş ve halen de göremiyor oluşudur. Filmin bir karesine takılı kalmış bir izleyici ne hissederse, ortalama sol hareket de onu hissediyor. Akışı kendi kafalarında dondurmuş olanlar, tilkinin dönüp dolaşıp kürkçü dükkanına gelmesi gibi, son tahlilde "durağanlık" durağında duruyorlar. Onlar olaylardan devrimci sonuçlar çıkarmıyorlar; çünkü olayların devrimci yönde geliştiğini görmüyorlar. Ortalama sol hareket, öyle bir "sürekli karamsarlığa" kapılmıştır ki, kapitalizm için çalan ölüm çanlarını duymamak için saatlerinin tiktaklarını dinliyorlar. Ve o senkronize sesler içinde huşu içinde kendilerinden geçiyorlar. Zaman akıp gidiyor ve ortalama sol hareket, yaşanan tüm gelişmeler sonrası sanki hiçbir şey değişmemiş gibi biraktığı yerden sürdürmeye çalışıyor. Bu gün yanlarında patlamaya hazır bir bombanın tiktaklarını duyuyor ve panikliyorlar; ama sonra yine o bildik rutine dönüyorlar. Ve rutin her zaman karamsarlık üretiyor.

İyimserlik olabilmek için tarihin akış yönünü iyi görmek gerekiyor. Bu da öyle basma kalıp bir söz olarak anlaşılmalıdır. "Akışın yönü sosyalizme doğrudur" demek yeterli değildir. Bunun güncelliğini de tespit etmek gerekiyor. Devrimin güncelliği üzerine yapılan tartışmalar bizi sevindiriyor. Bazı çevrelerin kapitalizmin krizine ilişkin yaptıkları tahliller de bizi sevindiriyor. "Biz demiştik" şeklinde bir böbürlenmeye sahip değiliz.

Bugün, Leninistlerin iyimserliğinin nesnel zeminleri mevcut. Zaten nesnel zeminleri olmayan bir iyimserlik, olsa olsa insanın kendisini motive etmesi olurdu. Bugün bizlerin en büyük ittifakımız nesnel koşulların kendisidir. Nesnel koşulların devrimci oluşu, bizleri güçlü kılıyor. Bu nesnelliktir ki, bizim öngörülerimizi doğruluyor. Biz, fal bakmıyoruz; "üç vakte kadar devrim olacak" demiyoruz. Devrimin ne zaman olacağını hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Belki de kendimizi ne olduğunu anlamadan bir devrimin içinde bulacağız. Belki de Lenin gibi "biz devrimin yaşlı kuşakları devrimi görece kadar yaşamayacağız herhalde" dediğimiz bir anda, devrim patlak verecek. Ama, nasıl ve nerede olunursa olunsun hep devrimle yaşanılacak. Deniz Gezmiş yoldaşın dediği gibi: "*Devrim ya ruhunuzdadır ya hiç bir yerde*". Bir insan eğer yüreğinde ve bilincinde devrimi hissediyorsa, devrimi hemen ulaşabileceği kadar gerçek ve mutlaka ulaşılması gereken bir "imkansız" olarak görüyorsa devrimcidir. Bir devrimci eğer devrim için savaşıyorsa, bir devrimi hazırlıyorsa komünist adına layıktır. Devrimi düşünmeden, tüm düşüncelerinin onu nasıl hazırlayacağına yoğunlaşmadan, günlük faaliyetlerini buna göre düzenlemeden bir devrimci olmak, dahası bir devrimci olarak kalmak mümkün değildir. Günlük yaşam alışkanlıklarını sürdürerek, devrimi sadece bir lafız düzeyinde ele alanlar, olsa olsa reformistler ve oportünistler olabilir. Devrimi bir lafız düzeyinde ele almak da karamsarlığın asıl nedenidir.

İyimserlik, görüntüdeki durgunluğun altındaki kaynaşmayı görebilmektir. Umutlu olmak, umuda emek vererek, emeğinin sonuçlarını görerek çoğaltmaktır. Yarım yamalak yapılan işlerin sonunda kimse iyimser sonuçlar beklememeli, hele hele hayal kırıklığına hiç uğrama-

malıdır. Şimdi Lenin'in deyişiyle "insan yok" diyenleri kurşuna dizmenin gerekeceği bir dönemden geçiyoruz. Her yerde, devrimin saflarına katılmaya hazır, bizim ajitasyon ve propagandamızdan fazlasıyla etkilenecek insanlar olduğunu biliyor, görüyoruz. 1905 Devrimi öncesi "Rusya'da devrimci bir halk yok" diyerek kendi eylemsizliklerinin ve pasifliklerinin teorisini yapan Menşeviklerin durumuna düşmek isteyeceklere, söylenecek sözümüz olamaz ama, biz kitlelerden, işçi sınıfı ve emekçilerden umudunu kesmiş olan Menşeviklerden değil, düşünceleri bir pusulanın iğnesi gibi sürekli devrimi gösteren Bolşeviklerden öğreniyoruz.

Biz, zamanının burjuva politikasının duayenlerinden olan İngiltere başbakanı Churchill'in bile hakkında büyük bir hayranlıkla "*O, en olmaz denilen anlarda bile mutlaka bir çıkış yolu bulurdu*" dediği Stalin'den öğreniyoruz. Biz "*hiçbir mücadeleyi bırakmam*" diyen ve "ya kaybederseniz" sorusuna, "*kaybedersem yeniden başlarım*" cevabını veren Fidel Castro'dan öğreniyoruz. Ve hiçbir zaman "nesnel koşullar"a teslim olmayan komutan Che Guevara'dan öğreniyoruz.

Biliyoruz ki, bir devrimciyi umutlu ve cesaretli kılan şeylerin başında her zaman yeniden başlama gücünü kendisine bulması gelir. En zor koşullarda bile "*ya yeni bir yol bulacağız, ya da yeni bir yol açacağız*" diyebilen kişi, gerçek anlamda devrimcidir. Karşısına çıkan ilk güçlükle pes eden, hemen karamsarlığa kapılan birisi, henüz devrimi özümsememiş, komünizmin yüksek amaçlarını henüz kavrayamamış demektir. Buradan bir kez daha şu önemli sonucu çıkarabiliriz: uzun süreli bir devrimciliğin, başka bir deyişle devrim mücadelesi içinde uzun süre kalabilmenin olmazsa olmazı, teorik gelişimdir. Teorik gelişimi duran, ya da hiç olmayan birinin, devrim saflarında uzun süre kalması beklenmemelidir. Zor koşullara dayanmak büyük oranda yüksek bir bilinç işidir.

Bilinçli bir devrimci asla umudunu yitirmez; hiçbir konuda hiçbir zaman umutsuz olmaz. Umutsuz insan, devrimci olamaz, büyük düşlerin peşinden gidemez. Ve en önemlisi günümüzde umutsuz olması gereken devrimciler değil burjuvazidir.

Bugün birçok burjuva ekonomist 2008 yılını "neoliberal küreselleşmenin çöküş yılı" olarak adlandırıyorlar. Hepsini "kötümser tahminler"de bulunuyorlar. 2008 yılı sonrasında önlerini göremediklerini söylüyorlar. Artık krizlerin buluştuğunu, "domino etkisi"yle kapitalist sistemde ard arda çöküşler yaşanabileceğini belirtiyorlar. En başta ABD ekonomisinin durumu, onları böyle düşünmeye zorluyor.

Bunlar nesnel gerçeklikler; yani artık burjuvazinin kendisinin bile inkar edemediği doğrular. Ve şimdi artık tüm dünya üzerinde dolaşan bir komünist devrim hayaletinden bahsetmenin zamanı gelmiştir. Doğruların umudunun asla ölmemesi gereken bir dönemden geçiyoruz. Pandoranın kutusunda insanlığa dünyanın üzerine yayılan tüm kötülüklerle karşı savaşması için kalan umuttu. Umut varsa herşey vardır. Artık devrimin ölümlere bile hayat vereceği bir dönemden geçiyoruz. "Ayaklanmalar Yüzyılı", büyük devrimlerle devam edecek. Ve bizler Latin Amerikalı bir devrimcinin dediği gibi "ayaklanmaları kazıdığı-mızda altından eski militanların çıktığını" göreceğiz.

Burjuvazinin endişeleri, korkusu yersiz değil; karamsarlık en çok burjuvaziye yakışıyor. O, giderek yaklaşan ve büyüyen krize karşı kara kara ne yapacağını düşünüyor. Mezar kazıcıları kapının önünde beklerken ölü yatağında yatan bir acuze ne düşünürse, onu düşünüyor. Proletarya ise güneşli elleriyle yeni bir dünyanın kapısını açacak olmanın heyecanını duyuyor.

Leninistlere iyimserliklerinin nedenini mi soruyorsunuz? Şöyle cevaplayabiliriz: Biz iyimser olmayalım da kim olsun. □

NAZIM HİKMET ŞİİRLERİ MITRALYÖZLEŞTİRMEYE DEVAM EDİYOR!

İşçi sınıfı önderliğinde emekçi sınıfların emperyalist kapitalist sisteme karşı sınıfsız-sömürsüz bir dünya için ayaklanmaları, hergün biraz daha güçlenerek devam ediyor. Ne barbarın tehditi, ne de baskıları dalga dalga yayılan bu rüzgarın önünde durabiliyor. İşçi ve emekçi sınıfların yoksulluğu, sefaleti ve kanları üzerinde yükselen kapitalist sistem, varlığının devamını sağlamak için bütün araçlarını kullanmaya devam ediyor. Afganistan'da Irak'ta emekçi halklara bombalar yağdıran emperyalizm, korkularını bastırabiliyor mu acaba; Kürdistan'da halkların üzerine F-16'larla bombalar yağdıran Türkiye tekelci sermayesinin vahşiliği, acaba son çırpınışları değil midir? İşçilerin her eylemine jop, gaz bombası ve panzerleriyle saldıran kapitalistler, tarihin akışının kaçınılmaz yönünü görüyor ve bu akış onların uykularını kaçırıyor.

Bir yanda işçilere, ezilen halklara vahşi bir terörle saldıran kapitalistler, öte yandan her şeyi ters yüz ederek kitlelerin bilincini bulandırmaya çalışıyorlar. Marx'ı yaşamında neredeyse sürmedikleri ülke kalmayan kapitalistler, ölümünden sonra marksizmin içeri boşaltmak için, marksizmi ehliştirmek için yapmadıklarını bırakmadılar, ki hala bu umutsuz çabaları devam ediyor. İşçi sınıfının ve emekçi halkların sarsılmaz önderi Stalin, nasıl da çaresizce kendi maşaları olan faşist Hitler'le aynı kefeye koyulmaya çalışılıyor. Denizler nasıl da maceracı ve haksızlığa uğramış gençlere çevrilmek isteniyor. Ve tabii neredeyse her şiirinde proleteryanın şairiyim, komünist bir şairim diyen Nazım Hikmet, sıradan bir "vatansever"e çevrilmeye çalışılıyor. Hayır bay burjuvazi hayır. Yeni bir dünyaya geçiyoruz ve kapitalizm kaçınılmaz olarak tarihin mezarlığındaki yerini alacak. Ne atom bomban, ne savaş uçakların, ne bombaların, ne yalanların, ne televizyonları, ne de gazetelerin bu akışın önünde çaresiz. Ve sen kaybediyorsun. İşçi sınıfı kazanıyor.

3 Şubat 2007 Pazar günü saat 15:00'da her dizesi hala kapitalistlere bir mitralyöz kurşunu gibi saplanan, bizi çoşkulandıran, öfkelenдіren, ile de ille kavgaya çağırın komünist şair Nazım Hikmet'i anma etkinliği düzenledik. Nazım Hikmet'in hayatını anlatan slayt gösterimiyle başlayan etkinliğimiz, daha

sonra arkadaşlarımızın okuduğu Yürüyor, Otobiyografi, Vatan Haini gibi Nazım şiirleriyle devam etti. Okunan Nazım şiirlerinin ardından Grup Sıra Neferi bir müzik dinletisi verdi. Sıra Neferi'nin ardından Ayışığı Sanat Merkezi'nden ve kısa süre önce gözaltına alınan Mart İşçi Kültür Merkezi'nden arkadaşlarımız da bağlamalarıyla devrimci ezgiler seslendirdiler. Söylenen devrimci ezgilerden sonra, küçük bir arkadaşımız, Nazım'ın bir şiirini okudu ve son olarak Ayışığı İşçi Atölyesinin hazırladığı, dünya savaşında Hitler'in faşist ordularına karşı Moskova Önlerinde destan yaratan 28 Panfilovcuları anlatan, Nazım'ın şiirinin oyunu sergilendi. İşçi Atölyesi'nden arkadaşlarımızın sergilediği oyundan sonra etkinliğimiz son buldu.

Nazım Hikmet, tüm yaşamını işçi sınıfının kurtuluşuna adadı ve işçi sınıfına en güzel şiirleri verdi. Nazım kırmızı boyun atkısı ve şiirleriyle kavgamızın içinde zafere kadar bizimle omuz omuz olacak...

...Küba'dan döndüm bu sabah

Küba meydanında altı milyon kişi akı karası sarısı melezi

ışıklı bir

çekirdek dikeyiyor çekirdeklerin çekirdeğini güle oynaya

sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin

işin kolayına kaçmadan ama

gül yanaklı bebesini emziren melek yüzlü anneciğın

resmini değil

ne de ak örtüde elmaların

ne de akvaryumda su kabarcıklarının arasında dolanan

kırmızı balığınkini

sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin

1961 yazı ortalarında Küba'nın resmini yapabilir misin

çok şükür çok şükür bugünü de gördüm ölsem de

gam yemem gayrının

resmini yapabilir misin üstat ..

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

LENİN İÇİN BEN DE BİR ŞEYLER SÖYLEMEK İSTİYORUM

Sömürgeci sınıflar için karabandı o. Dünyanın sömürülen halkları için kolları sıvamaya çağırın bir ayağa kalkıştı o. Yüzyılların ezilmişliğinden, horlanmışlığından, kör cahilliğinden silkinip zincirleri kırarak, özgürleştirerek düzleştirdi devrim yolunu Vladimir İlyiç Lenin.

Lenin' in başlattığı devrim mücadelesini devralmanın sorumluluğuyla, onun ve yoldaşlarının yapmış oldukları proleter devrimi anlatmayı kendimize bir borç bilerek, 10 Şubat günü Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde "Lenin İçin Ben de Birşeyler Söylemek İstiyorum" adı altında bir etkinlik düzenledik.

Programa ilk olarak Lenin'in şahsında tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu, Lenin'i ve devrim sürecini anlatan bir sinevizyon gösterimiyle başladık. Sonrasında oturumu yöneten arkadaşımız, Nazım Hikmet' in; "Komünistler bir çift sözüm var size / İster devlet başında olun, ister zindanda / İster sıra neferi, ister parti katibi. / Lenin girebilmeli, her zaman, her mekanda / İşinize, evinize, bütün ömrümüze / Kendi işi, öz evi, kendi ömrüymüş gibi" dizeleriyle oturumu açtı.

Daha sonra Mücadele Birliği Platformu adına söz alan arkadaşımız, Lenin ve devrim sürecini anlatan bir konuşma yaptı. Konuşmasında şu cümle dikkat çekiciydi; "Eğer Marksizm ve Sosyalizm bir bilim dalıysa, örneğin tıpsa, Lenin bu bilim dalının en iyi doktorudur". Konuşmasına devam eden arkadaşımız, devrim öncesi örgütlenme, Bolşevik ve Menşevik partinin ayrışma süreci hakkında bilgiler verdi. 12 yaşlarında küçük bir dostumuz, hazırlamış olduğu Lenin'in yaşam öyküsünü anlatan bir araştırmayı bizlerle paylaştı. Ardından DİK (Devrimci İşçi Komitesi) adına konuşma yapmak için bir diğer arkadaşımız söz aldı. Devrim ve sosyalizmin işçi ve emekçilerin

örgütlü mücadelesinden geçtiğini vurguladı.

Programın ortalarına doğru Ayışığı Sanat Merkezi adına söz alan arkadaş, Sovyetler Birliğinin kuruluşundan 90'lı yıllara kadarki olan sürece kısaca değindi, "Lenin tek başına bir bilim adamı, bir hukukçu ya da bir devrimci önder değildi, aynı zamanda sanata ve edebiyata da önem veren bir devrimci önderdir" dedi. Songül Yücel' in ardından oturuma katılan bir genç arkadaşımız, Nazım Hikmet' in

güzel bir şiirini okudu.

Her daim Leninizm çizgisinde, sosyalist bilinciyle, kültür-sanatıyla yerini alan ve her zaman bu yolda olan Önsöz dergisi adına konuşmasını yapmak üzere bir arkadaşımız kürsüye geldi. Lenin için hazırlamış olduğu mektubunu bizlerle paylaştı.

Lenin' in; "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz" sözünden etkilenen genç bir bayan arkadaşımız, kapitalist sistemde hem sınıf olarak, hem de cinsiyet olarak iki defa sömürüldüğünü ve buna karşılık emekçi kadınların sosyalizmle özgürleşeceğini altını çizdi. Oturumun ilerleyen dakikalarında oturumu sunan arkadaşımız, Grup Emeğe Ezgi'nin şarkılarında geçen bir şiiri okudu.

"Her zaman işçi sınıfıyla yanyana olmuş, onunla omuz omuza savaşmış olan öğrenci gençlik, kendi özgürlüğünü elde edene dek - ki bu ancak proleter bir devrimle olabilir- işçi sınıfının öncülüğünde savaşını sürdürmeye devam edecektir" söz-

leriyle Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) adına genç bir arkadaşımız söz aldı. Bu konuşmanın ardından oturum sona erdi. Buradan, bir kez daha Lenin'in o güzel sözüyle seslenmek istiyoruz:

"...Ancak beynini insanlığın evrensel birikimiyle doldurmuş olanlar gerçek anlamda komünisttir."

AYIŞIĞI SANAT
MERKEZİ

